

Bóng Người Dưới Trăng

Contents

Bóng Người Dưới Trăng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	32

Bóng Người Dưới Trăng

Giới thiệu

“Bóng người dưới trăng” là một trong những tác phẩm tiêu biểu về thể loại truyện kinh dị của nhà văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-nguoi-duoi-trang>

1. Chương 1

Chánh Tổng Hoán , ngay khi còn tại chức đã có tiếng là người khắc nghiệt , cái khắc nghiệt đến độ độc ác của ông thể hiện qua những hành vi diễn ra từng ngày , nhưng ông ko thấy đó là một khuyết điểm mà trái lại ông luôn tự hào cho rằng mình oai nghiêm và có uy quyền.

Với dân chúng , với kẻ ăn người ở trong nhà ông nhấn tâm đã đành mà ngay cả với vợ con , ông cũng cứng rắn như gỗ đá , lạnh lùng như người đứng nước lã , ko để lộ chút tình cảm riêng tư nào.

Dường như ông có cái thú được người ta sợ mình vì ông coi đó là một cái uy của một người vừa có chức , vừa có tiền , tha hồ tác yêu tác quái ở vùng nông thôn giữa hàng ngàn người dân thấp cổ bé miệng.

Tuổi chưa đến 50 , nhưng ông khệnh khạng đóng vai già trước tuổi , và cả Tổng bất cứ ai chẳng may gặp ông , đều phải đoán ý ông mà chấp tay vái chào từ đằng xa cho phải phép :

- Con xin phép lạy cụ Chánh ạ.....ạ.....

Lời chào ấy ông nghe quen tai lắm , cho nên vô phúc cho ai tình cờ gặp ông ngoài đường mà lại tỏ ra thân mật , quên ko gọi ông bằng cụ : cụ Chánh hoặc cụ Tổng. Chẳng hạn anh Hào con ông thợ nung gạch trong làng , một hôm vác cuốc ngoài đồng trở về , gặp ông Chánh giữa đường , anh bỏ nón , hạ cuốc cuối đầu chào lớn :

- Ông Chánh đi dạo mát ạ , ông Chánh xơi cơm chưa ạ ?

Ông Chánh coi đó là một lời bất kính , cho nên lập tức ông trừng mắt , vẫy anh Hào lại gần , rồi bất chợt tát ột cái nảy dom đóm mắt và mắng :

- Bố mày cũng ko được gọi tao bằng ông , huống chi là mày. Quân láo lếu , ko biết trên , biết dưới gì cả. Lần sau còn thế tao bỏ tù nghe chưa ?

Anh Hào riu rít vâng dạ hai ba lần rồi xin lỗi bước đi, mặc dầu anh chưa biết mình có lỗi gì.

Kể ra người ta sợ ông Chánh cũng phải. Dạo còn tại chức , có lần ông lên hầu Quan Huyện để nộp tiền cho Quan ăn tết. Lúc trở về , trời cuối năm rét căm căm , lại gặp cơn mưa phùn lê thê. Ông Chánh ngồi chễm chệ trên xe , anh phu xe gò người kéo đi ngược chiều gió khiến sức nặng phốp pháp của ông càng nặng thêm gấp bội. Bất chợt anh phu xe vấp chân vào cục đá trên đoạn đường trơn làm anh ngã chúi xuống. Hai càng xe chống mạnh xuống đất , ông Chánh cũng suýt lộn cổ té theo anh. Anh luống cuống đứng dậy nâng hai càng xe lên đồng thời van lạy xin lỗi ông Chánh , nhưng cơn thịnh nộ đã nổi lên theo thói quen. Ông Chánh cầm ba toong quật lia lịa xuống đầu anh. Cái ba toong biểu lộ sự uy quyền của ông bằng gỗ mun , nặng và cứng như thép , lại bọc sắt ở đầu , nên vô phúc cho ai bị ông xuống tay.

Đánh người như thế là chuyện bình thường , ông chỉ định ra oai thôi chứ ko có chủ ý giết người , nhưng ko ngờ anh phu xe ngã vật xuống , giẫy giụa mấy cái , máu chảy chan hoà lẫn với nước mưa , chết luôn trên vũng bùn. Án mạng nặng như thế mà ko sao cả , ông Chánh chỉ tốn mất tiền lớn cho Quan Huyện để Quan ra bản án gán cho anh phu xe là người của hội kín , chống nhà nước bảo hộ, âm mưu ám sát ông Chánh Tổng , thế là xong.

Thời ấy biết bao nhiêu người đi tù oan hoặc biệt xứ vì cái tội ” giả tưởng ” là nấu rượu lậu hoặc tệ hơn là làm loạn chống Pháp. Uy quyền ông Chánh càng lớn hơn sau khi giết anh phu xe mà ko bị giam ngày nào, cũng ko mất chức Chánh Tổng. Tiếng đồn về thân thế của ông càng lan rộng hơn khiến người ta càng sợ. Và ai bất hạnh lắm mới phải khúm núm đến gõ cửa nhà ông nhờ vả chuyện giấy tờ hoặc kiện cáo.

Ông Chánh cứ sống ung dung , nhà cao cửa rộng , kẻ hầu người hạ mà hưởng lộc của thiên hạ giữa bao nhiêu dân làng cùng khổ xung quanh.

2. Chương 2

Nhưng dòng đời ko phải lúc nào cũng bằng phẳng , năm ấy mới ăn xong cái tết linh đình thì ông Chánh gặp cơn gia biến bất ngờ mà chưa bao giờ ông lường trước được. Đó là cô Khuê - con gái đầu lòng đang ở chung với ông , phải lòng anh Thủ - con nhà cùng đình nghèo nát vãi đến làm thuê cho ông.

Ông Chánh có hai vợ chính thức , chỉ sanh toàn con gái nên mới đây ông vừa lấy thêm bà thứ ba dĩ nhiên còn rất trẻ. Bà vợ đầu cho ông hai cô là Khuê và Cúc , Khuê năm nay vừa 19 hiền lành và khiêm tốn. Cả làng cứ khen mãi là ko giống bố , ko giống bố bởi tính cô bình dị và thương người , đối xử hoà nhã với kẻ ăn người ở trong nhà.

Cách đây 6 tháng , ông Chánh tậu thêm một căn nhà ở bià làng , phá đi để xây nhà gạch mới cho bà vợ thứ ba. Nói đúng ra thì chẳng phải ông bỏ tiền ra mua cho bà vợ căn nhà ấy mà vì gia chủ gán nợ cho ông. Nhà ở vị trí thấp nên ông Chánh gọi người đến đào cái ao ở phía sau vừa để nuôi cá sau này , vừa để lấy nước đắp nền cho căn nhà mới , tránh mùa lụt tháng 7 vẫn thường diễn ra khi nước sông dâng cao.

Trong số hàng chục đàn ông lực lưỡng ngày ngày hì hục lấp đất đắp nền , có chàng thanh niên tuổi vừa đôi mươi tên là Thủ , mồ côi cha, mẹ làm nghề chẵn vệt , dựng chòi lợp lá sau sân đình.

Thủ với Khuê cũng là chỗ quen biết từ lâu bởi thuở nhỏ Thủ có đến chăn trâu cho ông Chánh và thường đi bắt cà cuống cho Khuê vào những ngày nước lớn.

Vì cùng trang lứa nên dễ thân nhau, Khuê vẫn thường lén cha mẹ lấy kẹo bánh cho thủ vì biết Thủ rất nghèo. Lớn lên Thủ có sức khoẻ nên cũng được ông Chánh lâu lâu gọi lại sai việc , chẳng hạn gặt lúa hay tát ao cá hoặc phụ thợ hồ lót sân gạch , và bây giờ anh có mặt trong toán người đào ao , gánh đất , đắp nền.

Mỗi buổi trưa khi nhà ông Chánh gánh cơm ra cho thợ , cô Khuê thường đi theo và trời xuôi đất khiến , cô bỗng để ý đến Thủ. Cô gọi Thủ lại hỏi thăm và lâu lâu dúm cho Thủ vài củ khoai luộc vì biết sức Thủ đang lớn lại làm việc nặng nhọc cần bồi dưỡng.

Từ lâu, ông Chánh có ý định gả Khuê cho con trai đầu lòng của ông Lý Trưởng. Chẳng ngờ cô lại thích người cùng đình , ko quan tâm đến cái truyền thống môn đăng hộ đối.

Được cô chủ chiếu cố , Thủ vừa mừng vừa sợ. Mừng vì được con gái cụ Chánh đoái thương thân phận bọt bèo của mình , nhưng lại kinh sợ vì cái oai tàn độc ko nường tay của cụ Chánh. Lửa gần rơm lâu ngày cứ thế mà bén dần , những ánh mắt nhìn nhau chứa chan ân tình mà chỉ hai người biết với nhau.

Đám thợ chất phác xung quanh có bao giờ tưởng tượng ra con gái ông Chánh lại thèm để ý đến thằng Thủ nghèo nhất làng. Chuyện công chúa lấy thằng bán than củi chỉ có trong cổ tích chứ làm gì xảy ra được ở ngoài đời , cho nên ko một người nào ngờ vực được mối tình thầm kín của Khuê và Thủ. Một hôm trong bữa ăn trưa tập thể , Khuê bảo Thủ :

- Anh Thủ , chiều nay anh ăn xong, anh khỏi đánh giấc nhé , anh theo tôi ra đặng kho rơm , bố tôi có việc nhờ anh đấy.

Thủ hiểu ý, nhưng trước mặt mọi người , anh làm bộ lo lắng hỏi ý :

- Bẩm cô...cụ đòi tôi có việc gì thế ạ ?

Khuê vừa quay đi vừa đáp :

- Um...tôi ko biết , bố tôi dặn làm sao thì tôi chỉ biết thế thôi. Anh đừng có hỏi lời thôi.

Một người lớn tuổi hơn , lên tiếng mắng Thủ để lấy lòng cô chủ :

- Thằng này cứ hay hỏi lòng thông , cô sai gì thì cứ làm. Gặp cụ Chánh rồi mới hỏi. Hỏi lời thôi thì có ngày ốm đòn.

Thủ gật đầu nhìn Khuê khúm núm nói :

- Bẩm cô, xin cô tha lỗi cho , để tôi xuống rửa chân tay rồi tôi xuống hầu cụ ngay chứ ko cụ lại mắng chết.

Dứt lời , Thủ với lấy cái áo nâu máng trên tàu lá chuối mặc vào rồi lao xuống vũng nước bên cạnh. Khoảng đôi bàn tay cho trôi lớp đất bùn đã khô , bết vào những kẻ. Khuê đội nón đi trước , rẽ khuất vào bên đường hai bên tre mọc um tùm. Thủ nhón nhác chạy theo, lòng hồi hộp khôn tả. Cô dẫn anh lại kho rơm của bố cô vốn cũng là một căn nhà của nông dân bị ông Chánh siết nợ trước đây. Bà Chánh bảo cô lấy hai người khoẻ mạnh để làm lại cái chuồng bò nhưng cô chỉ gọi một mình Thủ.

Đó là lần đầu tiên hai người ngồi bên nhau trên chiếc vinger rách cần ngang cần nhà vắng vẻ , mở đầu cho những ngày hội hợp kế tiếp và cũng là bắt đầu một thảm kịch ghê gớm xảy ra cho gia đình ông Chánh

Một buổi sáng Khuê chạy ra tìm Thủ lúc mặt trời mới lên lưng chừng ngọn tre, trái với thời khóa biểu thường lệ là cô chỉ thường theo người nhà gánh cơm trưa ra cho thợ. ông Chánh lúc này hay ở bên nhà vợ lẽ cho nên Khuê đi lại tương đối tự do. Bà Chánh thì lại khuyến khích con quán xuyến việc nhà , điều động thợ cấy thợ gặt , và kiểm tra trâu bò , cả việc dùng để tài sản lọt vào tay các bà vợ bé của ông Chánh.

Chuyện tình giữa Khuê và Thủ chỉ một thời gian ngắn , đám thợ gánh đất đã biết gần hết và tò mò , bàn tán với nhau. Bàn tán với nhau thôi, chứ ko ai dám loan tin công khai cho xóm làng , vì ai cũng sợ uy ông Chánh. Hỏi Thủ thì Thủ vẫn chối vì sợ đến tay ông Chánh sẽ ồm đòn. Có hôm Thủ tâm sự hết với mẹ trong buổi cơm tối , làm bà mẹ kinh hãi lặng người rồi ứa nước mắt than :

- Giời ơi , nếu quả như thế thì nhà mình hết phúc rồi con ơi ! Cụ Chánh mà biết được thì đời nào cụ ấy để yên cho , mà chết rũ tù thôi con ạ !

Thủ cũng sợ lắm , nhưng vẫn nói cứng :

- Mẹ cứ nói thế chứ cha mẹ nào chả thương con , nhất là cái Khuê nó là con gái đầu lòng của cụ Chánh mà. Cụ ấy chịu nó lắm , nó bảo con là nó sẽ nói khéo với cụ Chánh để cụ ấy cho tụi con lấy nhau.

Bà mẹ lắc đầu thở dài :

- Con ơi là con....Tai họa đến nơi rồi mà ko biết cái gì hết. Địa ngục chân hạc thế nào được ? Người ta giàu sang phú quý như giời , còn mình thì bất quá cũng như cái đĩa ăn mỳ trong làng , mò cua bắt ốc sống qua ngày còn chưa nên thân nữa con ạ. Đời nào người ta đoái hoài đến mình !

Rồi bà lau nước mắt , cay đắng tiếp :

- Để mẹ nói nhé ! Cái trò đời hễ trèo cao thì ngã đau. Người ta bảo Tình nghề vui thú tình nghề , tép tôm thì lại vui về tép tôm. Mà phải biết thân , biết phận mà chấm dứt ngay đi con ạ ! Ko thì lại mang họa vào thân. Khổ mà lại khổ lấy cả mẹ đấy con ạ.

3. Chương 3

Thủ ngồi im ngẫm nghĩ , anh cũng hơi lo nhưng vẫn tin ở Khuê , cho nên những gặp gỡ vụng trộm vẫn tiếp diễn như thường. Cho đến sáng nay Khuê cắp nón ra tìm , nét mặt xanh xám ưu tư , ngoắc Thủ từ dưới ao lên , lôi ra một góc thật xa , khuất sau bụi chuối rồi rơm rớm nước mắt bảo :

- Anh ơi...Hình như...hình như là em có mang rồi.

Thủ buông rơi cái xẻng, chết điếng một lúc rồi mới lập bập nói :

- Úi giời ! Thế là bỏ mẹ rồi. Làm thế nào bây giờ ?

Anh nhìn cái nền nhà đã đắp gần xong , chỉ độ 1 tuần nữa là nghỉ việc. Anh thần thờ ngồi bệch xuống đám cỏ lấp lánh nước bên cạnh gốc cây chuối có những quả chín vàng. Khuê cũng ngồi xuống theo, nước mắt tuôn trào và bảo :

- Em...em cũng chả biết tính sao nữa . Thôi thì đến nước này, đành phải thú tội với bố em.

Thủ ngăn lại :

- Tất nhiên là phải thú tội rồi , nhưng hăng khoan cho bố em biết , em nên thú với mẹ em trước. May ra mẹ em nói đỡ hộ vài câu thì bố em mới bớt giận.

Thủ ngừng lại , đột ngột nhìn Khuê và hỏi lại :

- Mà đã chắc gì có mang ?

Khuê gật đầu đáp nhẹ :

- Chắc chứ sao lại ko ? Em biết chứ , trong người em nó khác lắm.

Thủ thở dài rồi khổ sở nhắc lại :

- Tới nước này thì em nên thưa chuyện ngay với mẹ em đi

Khuê cúi xuống gục mặt trên đầu gối trước khi khóc , Thủ mũi lòng nắm lấy bàn tay Khuê và tha thiết bảo :

- Em ơi , em cố xin với mẹ em cho chúng mình lấy nhau. Nhà anh nghèo em biết rồi , nhưng anh cố ra sức đi làm bảo bọc em và con. Có cơm ăn cơm , có cháo ăn cháo. Huống hồ anh được sống bên em. Anh thì có giới đất làm chứng , anh sẽ hết lòng hết sức để trả ơn em đã đoái hoài tới anh.

Khuê cảm động ngược lên lắc đầu , nước mắt đầm đìa :

- Anh...anh đừng nói thế. Lỗi ở em ! Thôi, hay là anh đi làm với người ta đi , để em chạy về thưa chuyện với mẹ em. Bố ko có ở nhà, lúc này em nói là tiện hơn hết.

Dứt lời , Khuê gấp nón đứng dậy lão đảo bước đi trên mảnh đất gập gềnh phủ đầy cỏ dại , tiến ra con lộ chính có rặng tre hai bên rợp mát. Thủ cũng đứng lên, xót xa trông theo cho đến khi bóng Khuê khuất hẳn , mới lững thững xuống ao tiếp tục gánh đất.

Khuê về đến nhà, dáo dác nhìn quanh rồi vào buồng nằm vật ra giường sụt sùi khóc.

Sinh hoạt trong gia đình vẫn diễn ra như thường lệ : Chị bếp đang vo gạo thổi cơm , có sự phụ giúp của Cúc - em gái Khuê - trong những ngày phải nuôi cơm thợ. Một người đàn ông và một người đàn bà khác đang chuyển thóc ra sân phơi.

Bà Chánh ngồi trên sạp gỗ ở gian giữa vừa bồ cau, vừa theo dõi công việc của mọi người. Bà cầm cái quạt nan đứng dậy, tiến ra hè và lớn tiếng ra lệnh cho hai người đang phơi thóc trên sân gạch :

- Này , lấy cái cào, cào ổng ra. Độ một , hai tiếng đồng hồ lại cào lại một lần nữa cho thật đều. Để lúa ẩm , mai kia đổ vào kho nó mọc mầm thì chúng bay chết với bà !

Rồi bà quay vào, hỏi băng quơ :

- Thế cái Khuê nó đi đâu từ sáng đến giờ ? Con cái nhà này hay thật đấy , sáng mở mắt ra là chẳng thấy đâu cả.

Cúc ở trong bếp chạy lên đáp :

- Dạ chị ấy mới về đấy mẹ , chắc là ở trong buồng đấy.

Bà Chánh cầm quạt phe phẩy bước lại đầu nhà , căn nhà ngói rộng ngang, kiến trúc kiên cố nguy nga , dành một buồng ở đầu bên kia cho hai cô con gái. Bà Chánh vừa đẩy cửa buồng Khuê vừa hỏi :

- Cái Khuê có ở trong này không ? Đi đâu mà tao gọi mãi không thấy ?

Khuê đang nằm , ngồi bật lên , vội lau nước mắt. Bà Chánh khựng lại nhìn con rồi tiến lại gần dè dặt hỏi :

- Mà sao thế này , ốm đấy hử ?

Khuê sợ hãi ngược lên, lấm lét nhìn mẹ rồi nói nhỏ :

- Dạ..con mệt

Bà mẹ đứng im lặng nhìn con thêm một lúc rồi giật mình vì linh tính cho bà biết có chuyện khác thường vừa xảy đến với đứa con gái đầu lòng mà bà dành hết tình thương. Bà chưa kịp hỏi thì Khuê đã oà lên khóc

lớn , bà Chánh chợt thấy tim mình thất lại như sắp nghệt thở , đôi tay run run, buông rơi cái quạt xuống đất , bà lập cập nghiêng rằng hỏi :

- Ối giời ơi ! Con kia ! Con đã thổ tả chết bờ chết bụi kia ! Mày đổ đốn ra rồi phải không ?

Hỏi câu ấy , bà hy vọng là Khuê sẽ chối nhưng Khuê ko đáp , chỉ ngược mắt lên nhìn mẹ bằng ánh mắt van nài rồi khóc lớn hơn. Thái độ ấy chính là lời xác nhận của Khuê. Bà Chánh lùi lại khép cánh cửa buồng rồi quay vào chỉ mặt Khuê rít lên :

- Phải ko ? Nói ngay không thì bà chôn sống bây giờ ! Mày đánh đĩ với thằng phải gió nào ? Thằng con nhà vô phúc nào? Giời ơi là Giời ! Rõ đẹp mặt chưa ? Này này...mày bôi tro trét trấu vào mặt tao đấy nhá. Bố mày mà biết được thì gọt đầu bôi vôi, thả bè chuối trôi sông đấy . Giời ơi là Giời ! Sao mà tao khổ thế này ! Mày giết tao đây này , mày giết cả nhà đây này, Khuê này !

4. Chương 4

Bà ngừng lại để thở , nước mắt trào ra trên khuôn mặt nhợt nhạt. Khuê rón rén tuột xuống quỳ trước mặt mẹ và thút thút van xin :

- Mẹ , con trót dại. Mẹ ơi , xin mẹ cứu con !

Bà Chánh dùng ngón tay dí mạnh vào trán con khiến Khuê té ngã ra , bà nhắc lại :

- Nhưng mà mày ngủ với thằng nào ? Nói, nói mau. Nói để tao bảo bố mày gan họng nó ra , tổng cổ nó vô tù.

Khuê lại quỳ lên và ấp úng đáp :

- Dạ..thưa mẹ..anh...anh..Thủ..Nhưng mà..lỗi tại con, lỗi tại **** ơi !

Bà Chánh ngửa mặt lên trời , gơ hai cánh tay, gào lớn hơn :

- Thằng Thủ ? Con **** chần vẹt ? Ối Giời cao đất giải ơi ! Con tôi nó càn vàng lá ngọc mà nó đem thân cho cái thằng mã nó dày vò. Giời ơi, con ơi là con, khôn ba năm, mày dại có một giờ. Ối Giời đất ơi , trông xuống đây này ông Giời ơi ! Tôi có ngờ đâu...

Rồi bà ngồi phịch xuống giường rồi hai mẹ con cùng khóc , Khuê đi bằng đầu gối lại gần , gục mặt trên lòng mẹ , nước mắt đầm đìa ướt đầm cả lớp váy đen nhánh của bà.

Ba hôm sau , ông Chánh Tổng mới từ bên nhà vợ bé trở về. Bà Chánh đã khóc hết nước mắt , người gầy rạc đi , hốc mắt trũng sâu , nét mặt bơ phờ như người mắc bệnh hậu sản. Bà vừa giận vừa thương , ngấm nghĩ cố tìm lời van xin cho con gái bởi biết tính chồng bà hết sức nhẫn tâm.

Buổi tối lên giường , bà tỉ tê kể hết mọi chuyện. Ông Chánh ngồi bật dậy , vớ cái gối mây quăng mạnh vào tường làm rớt bức tranh mặc thủy xuống nền gạch , mảnh thủy tinh vỡ vụn, bắn tung toé. Ông chạy lao sang buồng con gái , bà Chánh đã chuẩn bị trước , cuống quýt chạy theo ôm lấy hai chân ông và bảo :

- Ông ơi , ông ơi , chuyện này trong nhà ngoài ngõ chưa ai biết cả, chỉ có mình ông với tôi , ông định làm ầm lên hay sao ? Còn gì là thể diện của ông nữa ? Nhà mình kẻ ăn người ở nó đầy dẫy ra , đừng để tiếng xấu nó lọt ra ngoài.

Ông Chánh hất mạnh, đẩy văng bà vợ ngã lạng ra rồi nghiêng rằng trèo trẹo :

- Tôi phải giết con khốn nạn này , thứ voi dày ngựa xéo ấy để sống làm gì cho nhục nhã dòng họ nhà mình. Tôi giết nó , tôi giết nó rồi tôi tổng mẹ con thằng kia vào tù.

Bà Chánh lại lao tới , ôm chặt cả hai chân ông và tha thiết nói :

- Ông ơi ông, tôi van ông mà , tôi cần rơm cần cỏ lạy ông. Hở dử cũng ko ăn thịt con mà huổng chi là người. Chuyện ấy nó lở ra rồi , mấy hôm nay này, tôi xé gan xé ruột, mắt ăn mắt ngủ ông cũng thấy đấy. Nhưng mà con tôi, tôi rút ruột đẻ ra , chả lẽ...chả lẽ...tôi làm sao bây giờ ? Ông ơi , ông tha nó, tôi xin ông, tôi lạy ông mà.

Ông Chánh vẫn bước đi , kéo lê bà Chánh trên nền gạch , bà cố bám chặt hai chân ông và sụt sùi tiếp :

- Ông thì ông cứ đi biệt chỗ mấy khi về nhà, tôi thì tôi chỉ có mình nó với cái Cúc. Ồi Giời ơi, tôi lạy ông mà, tôi trăm lạy ông, tôi ngàn lạy ông , ông tha nó ông ơi....

Ông Chánh vẫn cương quyết :

- Bà im đi, chẳng thà tôi ko có nó.

Nói thế, nhưng ông lão đảo quay vào, tiến lại giường và nằm vật xuống, rên hử hử như người lên cơn suyễn. Trời đất quay cuồng trước mắt ông, ông đã tự coi mình là danh gia vọng tộc không phải chỉ riêng với cái tổng này mà hơn thế nữa , cả tỉnh cả huyện, còn phải kiêng nể ông. Thế mà nay con ông đưa ông vào cảnh xấu hổ nhớp nhơ như thế này thì ông sống làm sao được ?

Xã hội Việt Nam có những truyền thống sai lầm nhưng được chấp nhận từ đời này qua đời khác , chẳng hạn như trường hợp của ông Chánh , trọng hư danh hơn là cả mạng con người , dù mạng người ấy chính là con gái của mình. Sợ xấu hổ vì tiếng đồn đến nỗi muốn con gái chết đi cho đỡ nhục.

Ông nằm vật tay lên trán nghĩ cách trừng trị con gái và nhất là thủ đoạn thả thù thằng khổ rách áo ôm , con bà chần vọt ngoài tỉnh làng phải đền tội , nó làm ông mất mặt với xóm làng , Quan trên trông xuống , người ta trông vào.

Bà Chánh thấy chồng nằm im, cả mừng trong lòng , rón rén đến ngồi ké xuống bên cạnh rồi đưa ra một số đề nghị để giải quyết vấn đề , nhưng ông Chánh dường như ko nghe thấy gì nữa, ông nhắm mắt ko nói lời nào. Một lúc sau , ông ngồi bật lên và nghiêm khắc bảo vợ:

- Ngy ngày mai tôi ko còn muốn nhìn thấy mặt con Khuê trong căn nhà này nữa , bà bảo nó đi đâu thì đi cho khuất mắt tôi. Tôi mà nom thấy nó thì bà đừng có trách tôi.

Bà Chánh khổ sở nói :

- Nhưng mà nó bụng mang dạ chửa, đi đâu bây giờ ? Tôi xin ông để tôi thu xếp , tôi đưa nó lên tỉnh , thuê nhà trọ cho nó. Sanh nở xong, mẹ tròn con vuông rồi thì tôi đón nó về , ông ko muốn nuôi cháu ngoại thì tôi đem cho các bà sơ trong viện mồ côi cũng được.

Ông Chánh gạt vợ sang một bên và cứng rắn nói :

- Tôi cấm bà ko được can dự vào việc này, tôi cấm bà. Bảo nó khăn gói cút đi khỏi làng này ngay ngày mai. Tôi ký hạn cho nó nội nhật ngày mai phải xéo khỏi nhà tôi. Đi đâu cũng được , chết bờ chết bụi, mặc kệ nó. Còn không cho nó một liều thuốc độc , riêng mẹ con thằng Thủ thì tôi sẽ cho rử tù.

Bà Chánh toan lên tiếng tiếp tục xin cho con , nhưng vừa mở miệng, ông Chánh đã gạt ngay :

- Bà câm đi , đừng để tôi lộn tiết , tôi bóp cổ nó chết tươi ngay bây giờ.

Rồi ông bước lại , mở tủ lấy ra chai thuốc độc để trên mặt bàn, bên cạnh cái đĩa bát và nhấn mạnh :

- Thuốc đấy, bà đưa cho nó , chết quách đi cho tôi đỡ ngứa mắt.

Bà Tổng vốn biết tính chồng nên sợ hãi ngồi im rồi rón rén xuống bếp lấy chổi lên quét mảnh thủy tinh văng vãi trong buồng.

Nhà có đến ba người làm nhưng giờ phút này bà ko muốn câu chuyện chửa hoang của con lọt ra ngoài nên bà đành làm lấy. Vừa quét nhà, bà vừa liếc ló thuốc độc trên bàn rùn mình. Lọ thuốc ấy chồng bà mua của ông thầy tàu đã lâu , ko biết mua nhằm mục đích gì ? Lúc nào cũng được cất kỹ trong tủ. Chẳng ngờ chồng bà còn nhớ mà lôi ra trong cơn hoạn nạn này.

Quét nhà xong , bà Chánh mang chổi xuống bếp rồi sang phòng của con gái. Tuy đau khổ , nhưng bà vẫn còn mừng là ông Chánh chưa xuống tay nặng nề với Khuê.

Ông đã từng cầm ba ton đánh chết anh phu xe mà ko may may hối hận chút nào thì huống chi gặp lúc uất hận con gái , ông dễ gì buông tha ?

Đứa em khác mẹ của Khuê, tức là con bà vợ thứ hai của ông Chánh , đi xem hát chèo rồi hẹn hò với trai. Ông Chánh biết được , đã hầm hầm chạy sang lấy đòn gánh phang gãy một chân , làm con bé 16 tuổi phải bó bột , buộc thuốc đến mấy tháng mới đi lại được bình thường.

Bà Chánh nhè nhẹ đẩy cửa bước vào, ngọn đèn dầu leo lét đặt trên nóc tủ soi mờ khuôn mặt thẫm nảo của Khuê , Khuê giật mình ngẩng lên.

Từ chập tối đến giờ , cô vẫn lo âu chờ đợi cơn thịnh nộ của bố , và ngạc nhiên chưa thấy bố cô lao sang trừng trị như cô dự đoán. Bà Tổng bước vào hỏi nhỏ :

- Cái Cúc nó đâu ?

Khuê lau nước mắt đáp nhỏ :

- Dạ nó vừa đi tắm , lúc này nó có hỏi thăm con , con kể hết đầu đuôi cho nó nghe rồi , nó cũng khóc và hứa với con là nó sẽ giữ kín.

5. Chương 5

Bà Chánh thở hắt ra rồi cầm cái quạt nan phẩy cho con đỡ nóng. Bà rơm rớm nước mắt kể cho con tất cả những điều ông Chánh vừa nói. Ý ông đã quyết , ko lay chuyển được nữa : Một là Khuê trốn khỏi làng, hai là tự vẫn để khỏi làm nhục gia cang. Rồi bà sục sùi kết luận :

- Mẹ chỉ cứu con được đến thế thôi , hiện bố con nóng lắm. Thôi thì con chịu khó lánh đi một thời gian. Mai kia sanh nở xong, tao sẽ nói khéo với bố mày để xin ày về.

Khuê cảm động ôm lấy vai mẹ , bà tổng nhìn ra sân rồi tiếp :

- Bây giờ trời tối quá , sáng mai con gặp thằng Thủ sớm nhé , bàn định với nó xem như thế nào ? Dem nhau đi đâu thì đi. Tiền bạc ko phải lo , mẹ cho con một ít làm vốn. Với lại mẹ cho con đôi hoa tai của mẹ phòng khi túng thiếu....

Nói được bấy nhiêu , bà Chánh xúc động rồi khóc , Khuê tuột xuống giường , lau nước mắt rồi quỳ xuống chấp tay lạy mẹ ba lạy và nói :

- Vâng, con xin vâng lời mẹ. Mẹ ở nhà giữ gìn sức khỏe , có nơi có chốn rồi con sẽ tìm cách liên lạc về , con sẽ thuê người đưa tin về ẹ.

Bà Chnánh đỡ con gái dậy và bảo :

- Thôi , con đi ngủ đi. Nhớ sáng mai con chạy ra gặp thằng Thủ ngay rồi thu xếp mà đi. Chờ nhá nhem tối hẵng đi , đừng có cho người ta nom thấy. Lên huyện là tiện hơn cả , đây lên huyện là chỉ một đường thôi , phố huyện đông đúc , chả ai biết mình là ai. Đến phố huyện thì thuê buồng trọ ngủ tạm qua đêm rồi từ từ tính. Có việc gì thì thuê người tính cần đưa tin về ẹ. Dặn họ là tìm cách gặp riêng mẹ thôi nhá , đừng cho bố con biết nhá , nhớ đấy !

Bà quay ra khép cửa lại và trở về buồng bên kia với chồng.

Sáng hôm sau, Khuê cắp nón ra tìm Thủ thật sớm , nhưng Thủ đã bỏ trốn từ hôm qua sau khi Khuê báo tin có bầu , ko dám đến khiêng đất nữa. Cái uy và cái ác của ông Chánh lớn lắm , lại thêm lũ đồng nghiệp bàn ra tán vào làm thủ hoảng hốt ko còn can đảm đi làm vì sợ ông Chánh bắt chọt cho người ra bắt trời , giải lên huyện.

Khuê cũng đoán Thủ sợ bố mình nên nằm lì ở nhà , cô tất tả đến thẳng nhà Thủ , tức là cái chòi lá dựng sau đình làng. Bà Lưu , mẹ Thủ đang đứng ở bờ ao cầm cái que đuổi vịt , giật mình thấy con gái ông Chánh

Tổng Hoán , hạ cổ đến thăm con trai mình , bà vội lật đật chạy lại đón và dáo dác nhìn quanh xem Khuê có đem theo người đến bắt mẹ con bà hay ko ?

Ở nhà quê, những người thấp cổ bé miệng luôn luôn sợ hãi bất cứ ai quyền thế hơn mình , nhất là những ông Lý, ông Chánh dù đã miễn nhiệm. Khi biết chắc Khuê chỉ có một mình, bà Lưu hồi hộp nói :

- Dạ chào cô ạ , cô lại chơi ạ ?

Khuê gật đầu :

- Không dám , cháu chào bác ạ. Thưa bác , anh Thủ có nhà ko ạ ?

Mẹ Thủ tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Ồ hay..Tôi tưởng nó đi làm bên hai cụ rồi ạ ?

Vừa nói bà vừa dăm dăm nhìn Khuê dò xét vì Thủ đã cho bà biết là Khuê có chữa , Khuê thất vọng đáp :

- Thưa hôm nay anh ấy ko có ra gánh đất ạ.

Bà mẹ ngơ ngác hỏi lại :

- Thế thì nó đi đâu ạ ? Lạ nhỉ ?

Khuê ứa lệ nhìn quanh sân đình , thời gian gấp rút quá rồi , nội ngày hôm nay cô phải gặp Thủ để cùng trốn khỏi làng. Hành trang và tiền bạc, mẹ cô đã để sẵn. Cô hỏi bà Lưu:

- Thế anh Thủ đi lâu chưa bác ?

Bà mẹ nhấn mạnh :

- Thì cũng như mọi khi , sáng dậy nó ăn tạm bát ngô rồi vác xẻng đi ngay , tôi tưởng là cả tuần nữa mới đổ nền xong ạ.

Khuê hớn hởi đáp :

- Vâng thì cả tuần nữa mới xong ạ.

Rồi cô đứng tần ngần ngó ra sân đình , bà Lưu nhìn nét mặt xanh xám lo âu của Khuê , lòng thương cảm vô biên , bất đắc dĩ nói :

- Hay là rước cô vào nhà ngồi chơi tạm chờ nó về ạ.

Khuê cũng bất đắc dĩ phải theo bà Lưu chui vào túp lều xiêu vẹo của mẹ con bà. Cô cúi lòng nhìn giang sơn nhỏ bé và hơi hám của người yêu , chỉ có mỗi chiếc võng nhỏ cho bà ngủ , còn Thủ thì nằm trên cái ổ rơm ngay bên cạnh mấy cái thúng ấp trứng vịt. Bà Lưu ngượng ngùng xoa tay phân trần :

- Dạ..Cái thằng Thủ...nó có nói chuyện với tôi...Cô có lòng đoái thương đến nó..Thật quý hóa quá ạ....nhưng mà tôi biết chắc là ko đời nào hai cụ mới bằng lòng vì...vì hai mẹ con tôi là cùng đinh trong cái làng này. Nói cho cô thương nhá , tôi chỉ có mỗi mình nó , bố nó chết lúc nó mới lên ba , tôi mới vừa 22 , ở góa cho đến bây giờ. Mẹ góa con côi đùm bọc lấy nhau cho nên chỉ...chỉ đủ bữa cơm bữa cháo thôi. Thôi thì duyên gì đã sắp đặt , cô với nó liệu thể nào mà thu xếp với nhau.

Bà đang nói dở thì Thủ về bằng con đường nhỏ chạy ngang trước cánh đồng ngô. Thủ đi ra, lăm lét nhìn tứ phía như đang rình ăn trộm. Từ hôm qua đến bây giờ anh lo lắng , chỉ sợ ông Chánh cho người đến bắt nên lúc nào cũng nơm nớp trốn tránh , hễ ra khỏi nhà thì dáo dác nhìn quanh. Sáng nay Thủ cũng định đi gánh đất như thường lệ nhưng nửa đường anh nghĩ lại và bỏ cuộc , anh biết chắc hôm qua Khuê đã thú tội với ông Chánh như vậy chỉ nội hôm nay ông Chánh sẽ có phản ứng. Đoán thế anh vác xẻng quay về , quay về nhưng ko dám vào nhà , anh thơ thẩn trong vườn ngô, nhìn về hướng sân đình xem động tĩnh thế nào , cứ tưởng ông Chánh cho người đến bắt hóa ra chính Khuê tới tìm. Thủ mừng quá từ bãi ngô hấp tấp lao lên về , hồi hộp hỏi Khuê :

- Em tìm anh đấy ư ? Ở nhà ra sao rồi ? Anh lo quá.

Bà mẹ bỏ ra bờ ao để con bà nói chuyện riêng với Khuê. Cô vẫn tắt trình bày sự thể rồi điềm tính kết luận :

- Không có nán lại được nữa đâu anh ạ , phải đi thôi. Thầy em ko đánh em là may lắm rồi nhưng mà kỳ hạn cho em là nội nhật hôm nay phải bỏ làng. Thầy bảo một là em đi xa, hai là em uống thuốc độc tự vẫn để khỏi làm nhục dòng họ. Em chết đã đành nhưng mà đứa con trong bụng thì phải làm sao ? Tiền bạc em sẽ bọc đầy đủ, mẹ em dúi cho em cả mấy chỉ vàng , anh ko phải lo gì nữa hết , anh chào mẹ anh đi rồi lấy mấy bộ quần áo mang theo. Thôi em về nhé, chiều nay độ 6 giờ , trời khá nhem tối thì anh ra kho rơm nhà em , em chờ sẵn ở đấy rồi mình cùng đi lên huyện. Anh cứ đi đi đã , rồi mình tính sau , anh nhớ nhé ! Thôi em về đây , về thôi kéo mẹ mong. Đúng 6 giờ nhé , văng bóng một chút là mình đi đấy , nhớ là 6 giờ nhé , đừng có để em đợi.

6. Chương 6

Thủ cực kỳ cảm động , anh nghĩ đến những thống khổ mà Khuê phải chịu đựng cả mấy ngày hôm nay dưới bàn tay sắt của ông Chánh Tổng làm anh thương nàng muốn khóc , anh nhìn theo Khuê chờ cô đi thật xa , anh mới quay vào bàn chuyện với bà mẹ. Bà Lưu sụt sùi khóc rồi bảo :

- Cũng may được bà Chánh là người nhân nghĩa biết thương con, chứ ko ông Chánh đã cho người đến trói mày tống vào tù rồi. Thôi thì con cứ ra đi. Buổi đầu thì cô ấy lo , mẹ chẳng có gì cho con nhưng mà trai tráng như con , lưng dài vai rộng chả sợ chết đói. Khi nào cô ấy sanh nở thì tìm cách báo ẹ , mai kia Giờ thương , con có chỗ ăn chỗ ở tử tế thì tao bỏ quách cái làng này ra ở với con , nom cháu cho hai đứa chúng mày đi làm.

Thế là Thủ lóng ngóng sắp xếp hành trang chuẩn bị lên đường.

Nhưng đến chiều sắp đến giờ hẹn thì bà Lưu nghĩ ra một điều ghê gớm làm bà hết sức hãi hùng , bà dè dặt nhìn Thủ và giảng :

- Mẹ nghĩ lại rồi , ko xong con ạ. Mẹ áng chừng ông Chánh gài bẫy để bắt con chứ chẳng để con ra đi an lành với con gái người ta như thế đâu. Ông Chánh mà ! Ai còn lạ gì , ác có tiếng lẽ nào việc này lại dễ dãi như thế !

Thủ yếu ớt cãi :

- Nhưng mà...nhưng mà chính cái Khuê nó bảo con mà mẹ.

Bà mẹ ngắt lời :

- Con để mẹ nói đã , tối nay con ra chỗ hẹn với cái Khuê , ông Chánh sẽ cho người phục sẵn ở đấy. Cái Khuê làm gì chả bọc theo tiền bạc vòng vàng mẹ nó cho , ông Chánh sẽ vu con cái tội là xúi cái Khuê ăn cắp của ông Chánh , tang chứng rành rành , còn chối vào đâu được ? Ông tống mày vào tù , chúng nó sẽ đánh mày như tử , còn sống mà về được thì cũng thân tàn ma dại , chi bằng....

Thủ ngồi nhìn đăm đăm ra cửa , bà mẹ đã nói đúng cái điều mà anh phân vân từ sáng đến giờ. Anh cũng đã từng thắc mắc là tại sao ông Chánh bây giờ lại dễ dãi như vậy ? Con gái chữa hoang mà chẳng đánh đập gì cả. Biết con gái chữa hoang với Thủ mà từ mấy hôm nay ông ko hề cho người đến gọi Thủ vào trị tội. Chuyện lạ quá , ko thể tin được. Chính mấy thằng bạn thân gánh đất chung với Thủ cũng từng đoán như mẹ Thủ và khuyết phục Thủ phải đề phòng ông Chánh vốn nổi tiếng là tay thủ đoạn lại có thể lực. Bây giờ nghe mẹ phân tích , Thủ lại càng thấy mình đang tự đem thân nộp mạng. Còn đang nghĩ ngợi thì bà mẹ lại lo âu vội tiếp :

- Trăm phần trăm là giăng bẫy con ọ ! Con đi là trúng kế ông Chánh , có thể chính cái Khuê cũng ko biết là bị bố nó lừa. Ông Chánh nham hiểm có tiếng , con nên tránh đi thì hơn. Không có nên ra gặp cái Khuê, mà tối nay cũng đừng có ngủ ở nhà , sang tạm ngủ ở nhà thằng Tuất đi vậy.

Thủ áy náy nói :

- Nhưng mà...nhưng mà ko đi cũng phải chạy ra báo cho cái Khuê nó biết chứ mẹ. Chả lẽ bắt nó chờ cả đêm ở ngoài ấy à ?

Bà Lưu lắc đầu :

- Đã bảo là con mà ra đến đây là người nhà ông Chánh nó tóm cổ ngay. Họ phục sẵn để bắt con mà lại. Cái Khuê nó chờ một lúc ko thấy thì nó về chứ lo gì.

Rồi bà nhìn ra sân , giọng trầm trầm hơn :

- Mẹ chỉ có mình mày thôi đấy nhé. Nói đại lỡ mà con có bề gì thì mẹ làm sao mà sống được. Nghe lời mẹ đi, sang nhà thằng Tuất mà ngủ , sáng mai ko thấy động tĩnh gì thì lại về.

Thế là Thủ xiêu lòng ko ra kho rơm gặp Khuê nữa , anh chờ trời tối hần lên qua nhà người em họ ngủ nhờ.

Ở ngoài kho rơm , Khuê ôm cái túi quần áo lóng ngóng đứng chờ mãi. Chập tối bà Chánh tiễn con ra tận cổng có cái Cúc đi theo bên cạnh, bà nắm tay Khuê dặn dò vài câu rồi thút thít khóc đứng trông theo dáng đi xiêu vẹo của con. Cúc oà lên khóc lớn khiến mẹ đang tan nát cõi lòng cũng phải đưa tay ngăn lại , sợ người làm và hàng xóm nghe thấy. Ông Chánh Tổng thì đứng trên thềm chống nạnh hăm hăm nhìn ra ko một chút thương xót. Bà Chánh và Cúc muốn theo tiễn thêm một quãng đường nhưng ông hắng giọng nhắc nhở hai người quay vào, để mặc Khuê lảo đảo bước đi.

Sáng nay một lần nữa lúc Khuê đi tìm Thủ , bà Chánh đã tỉ tê van xin ông Chánh tha cho con , bà cầm cái khăn thấm nước mắt rồi nài nỉ :

- Ông à , đời người ai chả chẳng có lúc lầm lỡ huống chi con mình nó còn trẻ dại. Tôi xin ông cho chúng nó lấy nhau , rồi ông bố thí cho chúng nó cái kho rơm cho chúng nó có chỗ ăn chỗ ở , vợ chồng nó mò cua bắt ốc mà đùm bọc lấy nhau

Ông Chánh trợn mắt cắt ngang , cầm chai thuốc độc dần mạnh lên mặt bàn và bảo:

- Đây , đi hay ở là tùy nó. Đi thì tôi tha , ở lại thì uống cái này. Nhà này ko chứa thứ lằng lộn như nó.

Trong tâm sâu , ông Chánh ko thấy đó là sự tàn nhẫn , mà trái lại ông hãnh diện về lối hành xử của ông có mục đích cao cả là giữ gìn gia phong cho phải đạo. Bà Chánh thì rùn mình nhìn chồng nhưng ko dám có phản ứng , bà ko ngờ chồng bà vẫn giữ chai thuốc độc trong nhà ko biết để âm mưu giết ai ?

Bà nhớ đã lâu lắm có ông thầy thuốc bắc rất thạo tiếng việt gánh thuốc đi ngang , ghé vào mời. Ghé vào là vì ông thầy biết ông Chánh giàu nhất làng. Ông Chánh mời thầy tàu ăn bữa cơm rồi dẫn đi quanh nhà bởi ông thầy có tài coi địa lý. Lúc chia tay , ông Chánh mua ít thuốc để trả ơn , trong đó dĩ nhiên có thuốc bổ thận và lọ độc dược đặc chế mà ông thầy tàu bảo là bí truyền trong triều đình Từ Hy Thái Hậu.

Ông Chánh dấu kỹ trong tủ mà bà Chánh ko hề biết. Thôi thì đành gạt nước mắt để con đi một thời gian , mai kia ông Chánh khuây khỏa thì bà sẽ tìm cách đón con, đón cháu về.

Khuê ra nhà kho, ngồi xuống chiếc vờng cũ , nơi hẹn hò đầu tiên với Thủ. Gọi là nhà kho nhưng thật ra là một căn nhà bình thường ba gian hai chái mà ông Chánh xiết nợ của người ta nhưng ko dùng tới vì ông đã dư đến mấy căn nhà.

Trên mảnh sân rộng , từng đồng rơm chất cao tới ngọn cây , trong nhà thì một gian chứa đồ nành, một gian làm chỗ bỏ, một gian để trống làm chỗ ngủ cho người nhà ông Chánh canh trộm khi cần thiết.

Khuê đi vòng ra đằng sau rồi lại quay trở lại phía trước ngồi xuống bậc cửa. Lòng cô ngổn ngang trăm mối , cứ lâu lâu lại đứng dậy bước ra sân sốt ruột nhìn đăm đăm ngoài đường nhưng Thủ vẫn chưa đến.

Đêm tĩnh mịch lạ thường , chỉ có tiếng *** sữa xa xa vọng lại từng hồi.Đời Khuê sinh ra trong cảnh giàu sang, chưa bao giờ phải lâm vào tình huống bơ vơ như thế này. Tay cô khư khư nắm cái túi vải màu nâu bạc phết. Dường như lâu lắm cả nhà ko quen xào xáo bất cứ tiếng động nhỏ nào trong khóm lá cũng làm cô giật mình đứng bật dậy để rồi cô thất vọng ngồi xuống. Thủ ko đến mà cô cũng ko thể quay về được.

Cô bắt đầu lo âu chuyện bất thường đang xảy đến , hay là Thủ đã bị bố cô đến bắt đi ? Cô mím chặt môi để ngăn dòng lệ , hoặc là Thủ đã thay lòng đổi dạ , bỏ rơi cô giữa đường rồi chẳng ? Bao nhiêu giả thiết đặt ra trong đầu về sự vắng mặt của Thủ , cô đều ko tìm được câu trả lời thỏa đáng.

Đêm chắc đã khuya lắm vì Khuê thấy rùn mình hắt hơi mấy cái liền , trong khoảnh khắc cô bật lên tiếng khóc lớn tủi thân cho số phận và hoàn cảnh đáng cay của mình. Lòng hối hận dâng tràn vì cô đã nhẹ dạ

lầm lỗi làm xấu hổ gia đình và nhất là làm cho chính bản thân cô nhục nhã. Bên ngoài dường như gió thổi càng mạnh hơn , rít qua những khe hở của vách lưới đan thưa như những tiếng than não ruột chia sẻ nỗi quạnh hiu dày đặc đang vây quanh cô gái bất hạnh.

7. Chương 7

Trong bóng đêm mờ mịt, cô đứng dậy mò mẫm , tháo sợi dây thừng cột hai đầu vớ rồi ôm cái vớ ra đầu hiên căng cho đỡ tối. Từ giờ phút này cô biết cô sẽ phải tự lo thân vì chắc chắn Thủ ko đến nữa

Ở nhà, Cúc chẳng tài nào ngủ được. Đêm nay là lần đầu tiên ko có chị Khuê bên cạnh , cô thấy trống vắng lạ thường. Cúc rưng rưng thương cho chị đang lủi thủi đi trong sương gió, ko biết tương lai sẽ ra sao. Cô lật úp người ụp mặt trên gối rồi lại trở người nằm nghiêng ngó qua cửa sổ.

Mảnh trăng lưỡi liềm thấp thoáng sau những cây mít cổ thụ , nơi hai chị em thường leo trèo ngồi chơi những trưa hè nắng gắt. Từ thuở hai chị em mới lớn , cây mít đã có ở đó trở thành chỗ thân quen nhất giữa mảnh vườn sau nhà. Cúc đang miên mang nhớ lại vài kỷ niệm với Khuê thì bỗng một cơn gió mạnh thổi ào

tới , đưa làn hơi lạnh buốt và làm hai cánh cửa sổ đóng ập lại và ngọn đèn dầu bên cạnh giường phụt tắt. Mùa này làm gì có gió rét như đêm nay ? Cúc rùn mình ngạc nhiên , kéo tấm chăn phủ kín từ ngực xuống chân mà dường như vẫn ko đủ ấm , toàn thân cô run lên bần bật.

Cánh cửa sổ bỗng lại bật tung ra , Cúc ngóc đầu dậy toan đưa tay khép lại thì cô chợt kêu thét lên vì dưới ánh trăng mờ của vầng trăng, cô thấy rõ có người thắt cổ , đang treo lủng lẳng trên cành cây mít , cái xác vẫn còn đông đưa nhẹ nhẹ. Cúc kéo chăn phủ lên mặt và nhắm nghiền mắt lại. Chờ một lúc khá lâu, thu hết can đảm , cô mới từ từ kéo thật chậm mép chăn xuống và mở mắt nhìn ra , người chết ko còn ở đó nữa. Cô thở mạnh ngồi dậy , nhắm mắt lại và tự nhủ :

- Đúng là mình quá gà

Nói xong cô mở mắt và quay đầu nhìn lại mảnh vườn sau một lần nữa thì lại thấy cái xác treo ở trước mặt mà ghê rợn hơn nữa là treo ở một cành cây gần ngay cửa sổ. Nghĩa là chỉ cách chỗ của Cúc nằm chừng hai thước. Hải hùng nhất là Cúc nhận ra đó là xác đàn bà mặc quần đen, áo cánh nâu màu đậm giống hệt chị Khuê chiều nay lúc ra đi. Cúc giãy giụa vùng vẫy tuột xuống giường và vừa đi giật lùi ra cửa vừa kêu thét lên :

- Á mẹ ơi , mẹ ơi ghê quá mẹ ơi ! Nhà có ma , ghê quá mẹ ơi !

Chưa dứt lời thì một bàn tay bấu mạnh trên vai Cúc , cô rú lên , sắp té xỉu thì té ra là bà Chánh , bà khỏe bảo :

- Gì đó con , làm gì hét ầm lên thế ?

Cúc quay phắt lại , rồi ôm chầm lấy mẹ khóc nức lên khá lâu cô mới nói bằng giọng đứt quãng :

..Người..người treo cổ..trên cành mít...còn ko hở mẹ ?

Bà Chánh ngơ ngác hỏi lại :

- Ó..người nào ? Ai treo cổ ? Mày có nói gở ko ?

Cúc vẫn ụp mặt vào vai mẹ và nhả mạnh :

- Không, mẹ ơi , mẹ nhìn ra cửa sổ đi , mẹ...mẹ..có thấy...gì ko hở..hở mẹ ?

Bà Chánh làm theo lời con rồi đáp :

- Có cái gì đâu con. Chắc mày lại nằm mê chứ gì ? Sao ko khép cửa cài then lại ? Tao thấy mày kêu lớn quá , hai ba lần tao mới chạy ra xem đấy.

Bà Chánh đẩy con ra, tiến lại khép cửa và cài then trong rồi bảo :

- Thôi, lên ngủ đi con. Hay là tao ngủ với mày ày đỡ sợ nhé !

Cúc vẫn còn thở hổn hển và nói :

- Con định chạy sang phòng mẹ. Vâng , vâng thế thì Mẹ về với con đi, chứ một mình con, con hãi lắm.

Bà Chánh leo lên trước , nắm xích vào vách , nhưng Cúc kéo bà ra và bảo :

- Để con nằm bên trong cho, nằm bên ngoài con sợ lắm mẹ ơi.

Ở phòng ngoài, cái đồng hồ quả lắc vừa gõ 12 tiếng , bà Chánh cầm cái quạt phe phẩy và bảo :

- Thôi, ngủ đi con ạ , khuya quá rồi

Cúc ngóc đầu dậy, quay sang nhìn mẹ :

- Mẹ , lúc này mẹ ko thấy gì trên cây mít sao mẹ ?

Bà Chánh hỏi lại :

- Thấy cái gì là cái gì ?

Cúc phân trần :

- Trời ơi tức quá , rõ ràng hai lần con quay ra đều thấy có người thắt cổ trên cành mít mà là đàn bà, ko phải đàn ông.

Bà Chánh trấn an :

- Tại con ngủ mê đấy , có mẹ nằm đây thì con cứ yên tâm ngủ đi, ko có sao đâu.

Tuy nói vậy nhưng chính bà đang cực kỳ hãi hùng từ lúc chưa sang buồng Cúc. Chính bà đang nằm nhắm mắt lơ mơ thì cơn gió lạnh ập vào qua cửa sổ làm bà rùn mình ngồi bật lên , đang với tay khép cửa thì bà thấy rõ có bóng người vừa đi ngang dưới gốc cây mít vườn sau , mà cái dáng thon thon ấy trông không khác gì Khuê , con gái đầu lòng của bà. Rồi bà nghe Cúc thét lên, bà đoán con mình cũng vừa gặp tình huống như vậy nên bà mới vội vàng chạy qua. Tuy lo âu, nhưng bà ko nói ra , sợ Cúc càng thêm sợ , bà tự an ủi rằng chỉ vì bà nhớ con quá mà sinh ra ác mộng , chứ nhà này đâu có ai chết mà hiện về.

Ông Chánh thì vẫn ngủ say , ko nghe cả tiếng thét của Cúc. Chiều nay Khuê đi rồi ông vào phòng khách lầu bầu chửi một lúc, rồi uống cả nửa chai rượu, vì vậy đến lúc vừa lên giường thì ngã lăn ra như chết.

Hai mẹ con nằm sát bên nhau , giả vờ đã ngủ nhưng đều khao khát nhớ thương người thân là Khuê. Một lúc sau, bà Chánh rón rén ngồi dậy tựa lưng vào vách , Cúc ngóc lên hỏi nhỏ :

- Mẹ , chưa ngủ sao ?

Bà Chánh lắc đầu :

- Mẹ hình như nghe tiếng chân người lướt đi ở phía sau nhà. Hay là cái Khuê nó trốn về mà nó sợ bố mày nên ko dám vào ? Đường từ đây lên huyện chỉ có hai tiếng , bình thường thì tụi nó phải tới lâu rồi. Thôi, nằm đây nhé , để mẹ lên ra nhà sau để xem nó cần gì . Nằm đây đi , để mình mẹ ra gặp nó được rồi.

Bà Chánh toan bước xuống thì Cúc níu cánh tay lắc đầu cản lại :

- Thôi mẹ ơi , mẹ ơi mẹ , chắc ko phải chị Khuê đâu mẹ ơi. Mẹ cứ ngồi đây chờ tí nữa xem sao. Nhưng mà con thấy lạ lắm mẹ ơi , ruột con nó cứ nóng ran như lửa đốt từ lúc con thấy ma trên cây mít , hay là....

8. Chương 8

Bà Chánh lo lắng hỏi lại :

- Hay là làm sao ? Nó đi với thằng Thủ mà sợ cái gì ? Thằng Thủ nó vừa nhanh vừa khỏe.

Cúc ngần ngại một chút rồi nói :

- Hay là dọc đường từ làng lên huyện , có chuyện gì xảy ra cho chị con ko ? Chị con có bọc theo nhiều tiền ko mẹ ?

Bà Chánh tự trấn an mình và an ủi con :

- Nay , chỉ nói gở. Đường từ đây lên huyện người ta gồng gánh đi cả đêm, có gì mà sợ.

Hai mẹ con lại nằm xuống cố dỗ giấc ngủ , nhưng chỉ được chừng nửa tiếng , bà Chánh kêu ú ở rồi vùng dậy. Mồ hôi vã ra như tắm. Bà xỏ guốc , xắn khăn rồi chong đèn bưng xuống bếp. Cúc bắt đầu buồng ngủ díp mắt nhưng ko dám nằm ngủ một mình nên cũng bật dậy bám sau lưng mẹ mặc dầu cô chỉ tưởng mẹ cô đi tiểu.

Bà Chánh băng ngang sân, xuống dãy nhà ngang , đó là dãy nhà gạch, lợp ngói ngăn làm nhiều buồng dùng làm kho chứa gạo và các loại ngũ cốc và đồng thời cũng là chỗ ngủ của ba người giúp việc có cửa ăn thông sang nhà bếp. Bên hông nhà bếp, dưới tàn cây khế , có cái giếng nước trong vắt chỉ để dùng riêng cho ông Chánh đun sôi pha trà.

Bà Chánh bước vào buồng ngủ của người làm và gọi nhỏ :

- Sử , Sử ơi , dậy bà nhờ tí.

Cúc ngơ ngác hỏi :

- Có việc gì thế hở mẹ ? Nửa đêm đánh thức chú ấy làm gì ?

Bà Chánh ko đáp , tiến lại ngồi xỏm xuống bên cạnh người đàn ông đang nằm ngửa trên chiếc chiếu trải trên nền xi măng ; Bà lay vai người ấy và gọi :

- Sử , dậy ! Ngủ gì mà ngủ như chết vậy ? Dậy mau !

Người đàn ông tên Sử là đầy tớ tín cẩn lâu năm của gia đình ông Chánh , tính tình ngay thẳng , nhanh nhẹn và có võ gia truyền. Ông Chánh nuôi trong nhà vì cơ ngơi của ông lớn quá , cần người canh trộm ban đêm. Anh đang ngủ ngon thì bị lay dậy, anh nhướng mắt nhìn , rồi khi nhận ra bà Chánh ,a nh vội ngồi bật lên và hốt hoảng hỏi :

- Có...có việc gì thế hở bà ?

Sử nhớ lại cách đây mấy năm nhà ông Chánh từng bị trộm lẻn vào và nhờ anh , ông mới thoát được chuyển hàng hôm đó. Đêm nay chắc chuyện cũ lại vừa tái diễn , làm anh nhớn nhác nhìn ra sân.

Bà Chánh chưa kịp trả lời thì ở gian bên cạnh , chị bếp cũng vừa thức giấc, chạy sang ngơ ngác nhìn bà Chánh ngồi nói chuyện với Sử. Bà Chánh quay lại vẫy tay chị bếp lại gần và bảo :

- Nay, hai đứa chúng bay chịu khó cầm đuốc , chạy ra kho rơm xem có gì lạ ko ?

Kho rơm ko xa lắm , chỉ độ vài trăm thước , nhưng Sử ngần ngại ko muốn đi vì đang ngủ dở giấc. Anh nói :

- Bẩm bà, ngoài ấy chỉ có rơm thôi chứ có gì đâu mà lo ăn trộm ?

Bà Chánh gắt nhẹ :

- Tao bảo thì cứ đi ! Hay là thôi, để tao cùng đi với chúng mày vậy.

Cúc chợt nhớ là chiều nay Khuê có nói là sẽ gặp Thủ ở kho rơm để cùng lên huyện , cô buột miệng bảo mẹ :

- Chắc chị ấy đi rồi chứ giờ này ngoài đấy làm gì hở mẹ ?

Sử ngược lên hỏi :

- Ai ? Cô nói ai? Cô nói ai đi rồi ?

Bà Chánh đứng dậy cắt ngang bảo Cúc :

- Về nhà ngủ đi.

Cúc nghĩ đến hình ảnh người thất cổ trên cành mít , lắc đầu nói :

- Thôi, thôi, mẹ đi thì con cũng đi , con ko dám ở nhà một mình đâu.

Sử và chị bếp ko hiểu có chuyện gì nhưng thấy ý bà Chánh cương quyết , lại thêm nét mặt lo lắng của bà , chỉ đành lấy mấy khúc củi khô đốt lên làm đuốc rồi cùng bà Chánh bước ra cổng chính. Bốn bóng người lặng lẽ đi nhanh trên con đường làng tăm tối. Anh lửa trên tay chị bếp bập bùng theo từng cơn gió thổi , Sử tưởng bà Chánh nghi có trộm vào kho rơm , nên anh cẩn thận vác theo con dao cán dài, lăm lăm nắm chặt trong tay để sẵn sàng đối phó với kẻ lạ, chị bếp thì cầm theo cái đòn gánh , hoang mang ko nói lời nào suốt quãng đường.

Tới nơi , rẽ vào con đường đất rồi băng ngang mảnh sân nhỏ , Cúc bỗng kêu thét lên , cô vừa nhận ra trên hiên một cái xác treo lủng lẳng từ mái nhà thông xuống giống hệt cái xác mà lúc nãy Cúc thấy trên cành mít sau buồng ngủ, Cúc ôm lấy mẹ và quay mặt đi :

- Mẹ ơi, ghê quá

Bà Chánh cũng vừa nhận ra, rồi cả Sử và chị bếp cũng lao tới giơ bó đuốc lên soi mặt người chết , bà Chánh chỉ kịp kêu rú lên một tiếng rồi ngã vật ra sân khi vừa nhìn rõ mặt con gái. Khuê đã quá tuyệt vọng lâm vào bước đường cùng , nên tìm cái chết để tự giải thoát. Thủ ko đến đón cô mà cô cũng ko dám quay về nhà , cô lấy sợi dây cột vương kết thành thông lọng , máng lên cây xà và kết liễu đời mình để cha cô khỏi xấu hổ với xóm làng.

Cúc vừa khóc vừa ngồi xuống lay mẹ dậy. Giờ này cô mới nhớ ra rằng , lúc nãy ngay khi chị Khuê thất cổ tự vẫn , chị đã hiện về báo cho cô biết ở vườn sau. Cô nghẹn ngào than :

- Chị Khuê ơi , sao chị nỡ bỏ mẹ, bỏ em chị Khuê

Sử và chị bếp đã tháo gỡ sợi dây và hạ cái xác xuống. Người làm trong nhà, ai cũng có lòng quý mến cô, cho nên trước cái chết thảm khốc ngoài sự tưởng tượng của họ , dường như ai cũng á khẩu ko nói được gì , chỉ nhìn nhau chia sẻ nỗi đau xót tận cùng.

Cúc đã lay mẹ tỉnh dậy , bà lao tới ôm lấy xác con gái đêm khuya vắng lặng dưới ánh đuốc bập bùng. Tiếng khóc của hai mẹ con vang lên não ruột làm chị bếp cũng mũi lòng khóc theo. Chị quỳ xuống bên Cúc , nhìn Khuê và vật vã than :

- Cô ơi , làm sao mà nông nỗi này ? Cả nhà ai cũng quý mến cô mà cô nỡ bỏ đi sao đành cô ơi.

Sử đứng u sầu sau lưng bà Chánh , chờ một lúc khá lâu mới dè dặt hỏi :

- Bẩm bà , chúng con khiêng cô con về hay là để con chạy về mời ông ra ?

Bà Chánh ko đáp , khóc than khan tiếng rồi bà ngồi dựa lưng vào vách , bà rên rỉ :

- Con ơi là con, đau đớn cho tôi chưa ? Sao con nỡ dứt tình dứt nghĩa ? Mẹ thương con biết là đường nào , ôi...con ơi...

Lóng ngóng một hồi nữa , Sử quyết định vác cái xác lên vai chạy về nhà. Cô chủ cao quý của anh lúc còn sống , anh đã hết lòng ngưỡng mộ , nay nằm chết trên nền đất , da mặt xám ngắt và máu rỉ ra hai bên lỗ tai. Anh ko nỡ nhìn thăm cảnh như vậy , nước mắt lưng tròng , anh đưa cô về nhà để bà Chánh cho người tắm liệm và chôn cất đàng hoàng.

Cúc cuối xuống cầm cái túi vải của chị , còn chị bếp thì vác đuốc đi trước , hai mẹ con bà Chánh theo sau, vừa khóc lóc vừa kể lể suốt quãng đường. Gió khuya bỗng nổi lên ào ào , làm tắt phụt bó đuốc. Bốn cái bóng đen cùng với một xác chết mờ mịt đi trong đêm , tiếng khóc của hai mẹ con vẫn nức lên từng chập như tiếng gọi hồn ai oán trong đêm trường tĩnh mịch.

Từ hôm ấy , nhà ông Chánh bao phủ một màu tang ngút trời. Đám tang cô Khuê là một biến cố gây chấn động đến nỗi gần như cả làng ai cũng kéo ra nghĩa địa mặc dầu trời hôm ấy mưa phùn rả rích như cùng khóc thương cho cô gái lắm lẽ oan khiên.

Lúc đi ngang qua kho rơm , hàng trăm cặp mắt đều nhìn vào và giạt mình kinh hãi thấy một đàn quạ đậu trên nóc nhất loạt vỗ cánh bay vụt lên , tiếng kêu ngân dài hết sức ai oán. Mưa rơi lập cập , sấm chớp lập loè liên tục. Lúc hạ quan, bà Chánh lao xuống huyết khóc ngất đi, ba bốn thanh niên trong làng phải kéo mãi mới lôi được bà lên để lấp đất. Cúc thì quỳ trên đồng bùn lầy lội , ôm mặt kêu tên chị đến khan cả cổ. Đám người làm cũng vật mình khóc than.

Chỉ riêng ông Chánh thì mặt lạnh như tiền , che dấu cảm xúc , quyết định ko nhỏ một giọt lệ. giận cá chém thớt , ông đang nghĩ kế bắt Thủ trừng trị cái tội đã làm tan nát đời con gái ông. Trong lối suy nghĩ của ông, ông chẳng thấy mình có lỗi gì cả , tất cả đều do lỗi thằng Thủ gây nên. Vả lại con ông chưa hoang, nó chết là đáng đời rồi. Quan viên chức sắc trong tổng , trong làng gặp ông rơm rớm nước mắt chia buồn , ông bình thản , nhếch miệng lên, và nói :

- Con tôi nó ngủ với cái thằng gánh đất làm nhục nhã gia phong , chết là phải. Có gì mà phải phân ưu ?

Từ thời ông bắt đầu bước vào con đường hoàng lộ , từ chức Lý Trưởng rồi lên Chánh Tổng , ông luôn luôn thích được người ta bình phẩm rằng :

- Cự Chánh nghiêm lắm , nhà cự Chánh gia giáo lắm , dạy con đâu ra đấy.

9. Chương 9

Những lời nhận xét làm ông càng ngày càng tự hào , bất chấp khía cạnh nhân đạo hoặc tình nghĩa cha con. Ông lấy bao nhiêu vợ , nàng hầu cũng được nhưng con gái ông chỉ cần yêu lắm cái người mà ông ko ưng là đã trở thành lằng lộn mặt kiếp , ko xứng đáng sống trong gia đình ông nữa.

Đứng trước mộ con, ông Chánh đã tính toán kỹ lưỡng kế hoạch trừng trị Thủ , nhưng Thủ ko để ông ra tay. Ngay khi nghe tin Khuê thất cổ , anh đã bỏ trốn lên tỉnh và tình nguyện đăng lính để tránh sự trả thù của ông Chánh làm ông Chánh tức lồng lộn mà ko làm gì được.

Để tránh cái ko khí ảm đạm ở nhà, tránh cái nhìn ác cảm của vợ con , ông bỏ sang ở hẳn nhà bà vợ bé thứ ba hơn Khuê có mấy tuổi mà ông đang chuẩn bị xây nhà gạch riêng tặng như lời ông đã hứa năm kia lúc mới lấy nhau

Ở nhà vợ bé gần một tháng ông Chánh mới trở về. Hôm ấy bà Chánh lên chùa cầu siêu cho con , cơm trưa xong, ông Chánh vào buồng nằm nghỉ theo thói quen trường giả. Trời ko nóng lắm mà tự nhiên ông toát mồ hôi đầm đìa ướt đầm lưng áo , ông giạt mình dậy vớ cái quạt quạt lia lịa , bỗng nghe có tiếng khóc nho nhỏ từ vườn sau vọng vào một cách ai oán , ông bực mình đoán ngay là Cúc vì thương nhớ chị ra vườn ngồi khóc làm ông thức giấc.

Ông ngồi dậy quăng cái quạt ra cửa sổ , định mắng cho nó vài câu nhưng mảnh vườn rậm rạp cây trái vắng lặng như tờ , ông nhìn quanh ko thấy ai , ông toan nằm xuống thì bỗng giật thót người vì ngay trên cành mít có sợi dây thừng thông lọng thả xuống đong đưa theo gió. Ông dụi mắt nhìn lại cho kỹ , đúng là sợi dây cột vòng mà con gái ông đã dùng để thất cổ ngoài kho rơm. Ông đoán chắc có đứa nào nghịch hỏn trong nhà này đã treo lên đó hoặc vì thương con gái ông, hoặc vì tức ông đã gián tiếp gây nên cái chết của Khuê, nên ông cất tiếng gọi lớn :

- Đứa nào ngoài vườn đấy , vào tao bảo nhanh lên.

không có tiếng trả lời , ông bực bội chạy ra hè và quát lớn hơn :

- Chúng mày đâu hết cả rồi ? Chết tiệt cả rồi hay sao ?

Chị bếp sợ hãi chạy lên run run hỏi :

- Bẩm ông gọi ạ ?

Ông Chánh vừa bước vào buồng vừa hỏi :

- Cái Cúc đâu ? Thằng Sử đâu ? Đứa nào buộc sợi dây trên cành mít thế kia ?

Chị bếp theo sau ngơ ngác đáp :

- Bẩm ông , cô Cúc đi chùa với bà ạ , ông Sử thì ông sai lên huyện từ sáng. Nhà chỉ có mình con từ nãy đến giờ vẫn giặt quần áo cạnh bể nước sau bếp , chị Toán thì còn ốm nghỉ ở nhà ạ.

Ông Chánh cả giận , ông vừa quay nhìn ra cửa sổ vườn sau vừa gắt :

- Chỉ có mình mày ở nhà thế thì đứa nào buộc sợi dây ?

Ông chột khựng lại , vì trên cành mít lúc nãy sợi dây thòng lọng đã biến mất. Ông há mồm kinh hãi rồi xua tay ú ớ bảo chị người làm :

- Thôi, thôi thôi...tao ày xuống nhà

Chị bếp cúi đầu và nói :

- vâng , con cảm ơn ông ạ. Ông nằm nghỉ cho khỏe , con ở dưới bếp , cần gì thì ông cứ gọi ạ.

ông Chánh hững hờ đáp :

- Được , xuống giặt quần áo đi.

Chị bếp ra rồi, ông Chánh ngồi vào bàn, kéo cái đĩa bát ở trước mặt , đầu óc hoang mang lo lắng , lạ quuá , rõ ràng ông thấy có sợi dây treo trên cành mít mà tại sao nó lại tự biến đi được ? Ko lẽ giữa ban ngày ban mạch mà ông bị quáng gà ? Ông lại góc buồng cầm cái ba ton ra cửa rồi đi vòng đầu nhà ra vườn sau xem hư thật thế nào nhưng chưa tới gần gốc mít , ông đã sững sốt kêu lên một tiếng và bước lùi dần là bởi vì sợi dây thắt cổ của con ông lại vừa xuất hiện lác lư nhẹ nhẹ như có người vừa cuộn vào đó.

Đứa nào trêu ông chẳng ? Ông trở mắt nhìn và lùi dần , lùi dần cho đến khi ông đụng cái vách , ông mới quay người bỏ chạy ra sân trước , ông ngồi xuống bậc tam cấp hỗn hển thở. Cổ họng khát khô như vừa uống rượu mạnh , trước mặt ông, dưới bậc thềm có cái lu sành đựng nước mưa , ông mệt mỏi đứng dậy tiến lại , ông phải uống ít nhất mấy cái gáo dừa thì họa chẳng mới đỡ khát. Ông cầm cán gáo khom người toan múc thì bỗng rùn mình buông rơi cái gáo nước xuống đất là vì dưới đáy lu , trong làn nước trong vắt , ông thấy cô Khuê con gái ông hiện ra rõ mồn một , nghiêm mặt nhìn ông bằng đôi mắt oán trách. Ông lão đảo trở lại vị trí cũ , mệt mỏi ngồi xuống và từ từ rút khăn tay lau mồ hôi đầm đìa trên mặt.

Ngồi một lúc để lấy lại bình tĩnh , ông đứng dậy vào phòng khách vô tình ngược lên nhìn bàn thờ , ở đó có tấm hình vẽ trắng đen của con gái ông lớn bằng cuốn vở học trò dựng sau bát nhang. Vì rất ít khi Khuê có dịp chụp hình riêng cho nên sau đám tang, bà Chánh phải lấy tấm hình chung của cả nhà mang lên phổ huyện nhờ người họa sĩ tách riêng Khuê và phóng lớn bằng bút chì than để đặt lên bàn thờ. Ông Chánh quay mặt đi ko dám nhìn con, nhưng bát nhang ngội ngắt bỗng cháy phụt lên, bập bùng ngọn lửa một lúc rồi lại tắt ngấm.

Ông Chánh lạnh người ko dám vào buồng nằm một mình nữa , ông lại bỏ ra hè , lão đảo ngồi xuống bậc thềm , tựa lưng vào cột và nhắm mắt, cho đến khi nghe tiếng bà Chánh và cái Cúc ở đầu ngõ, ông mới mở mắt trông ra và vui mừng đứng dậy. Từ giờ phút này ông bắt đầu sợ sự trống vắng vây quanh và thấy cần phải có vợ con bên cạnh. Tuy thế , ông nhất định giấu kín ko kể cho vợ nghe những gì vừa xảy đến với ông khi bà Chánh vắng nhà. Ông ko muốn nhắc đến cái chết của Khuê và càng ko muốn tin chuyện hồn con gái ông hiện về mặc dầu ông biết đó là điều có thật.

10. Chương 10

Ông ko dám bước ra vườn sau , mỗi khi đặt chân vào buồng một mình , ông rón rén . Cảm thấy cái ko khí lạnh lẽo như những mùi tử khí vây quanh , bởi vậy ăn xong bữa cơm chiều với bà Chánh và Cúc , ông lại vác ba ton sang với vợ bé để xa một cái khung cảnh tang tóc ở ông. Trước khi đi, ông xuống bếp gọi hết tất cả người làm lại và ra nghiêm lệnh :

- Tao cấm chúng bay ko đưa nào được đem chuyện này ra kể với bất cứ ai, nhất là cái chuyện ma quỷ nhằm nhí. Đứa nào kể , tao cắt lưỡi.

Mọi người sợ hãi im lặng mặc dù trong lòng đều ám ức vì biết ông Chánh ko muốn dân làng khơi dậy cái chết oan uổng của Khuê do ông gây nên.

Rồi một hôm Thủ về làng, mặc đồ nhà binh , cắt tóc ngắn. Dáng điệu tự tin khác với lúc trước , anh tạt qua nhà sau khóa huấn luyện trước khi bổ nhiệm đi đơn vị. Từ hôm Khuê tự tử , Thủ vẫn áy náy khôn nguôi nên mẫn khóa là anh về ngay. Thủ nói chuyện với mẹ rồi chờ lúc trời nhá nhem tối , lần mò ra thăm mộ Khuê vừa được bà Chánh xây thật lớn. Thủ thấp mấy cây nhang , khấn vái lâm râm rồi tự quay về con đường cũ , tạt vào kho rơm , nơi hẹn hò buổi đầu và cũng là nơi người yêu tự tìm cái chết.

Rẽ vào sân, Thủ thấy rờn rợn nổi gai ốc nhưng dường như có tiếng gọi trong tim thúc giục anh tiến bước. Khung cảnh vẫn như xưa nhưng hoang vắng tiêu điều như có lẫn mùi tử khí. Mà tiêu điều thật , bởi từ sau cái chết của Khuê , ít ai dám lai vãng ra đây. Bình thường kho rơm nhà ông Chánh là chỗ trẻ con trong làng vẫn hò hẹn gặp nhau bởi ngoài căn nhà rộng che nắng mưa , ngoài những đồng rơm khổng lồ , còn có vườn chuối xung quanh rộng mát và nhất là cái ao ko sâu lắm cho chúng nó tập bơi , bơi chán rồi lặn ra đồng rơm mà ngủ hoặc tìm các tổ chim hay hái trộm ổi non trên bờ ao. Bây giờ thì ko còn một bóng người lai vãng , chẳng riêng gì trẻ con mà ngay cả người nhà ông Chánh , bắt đắc dĩ phải ra gánh rơm , cũng thấy rờn rợn và ko dám đi một mình , ko dám nán lại lâu.

Hôm nay Thủ bước vào lúc trời vừa sập tối , anh mở to mắt , rón rén đặt chân lên thềm. Từ đồng rơm trước sân , con chim cú khổng lồ thình lình bay vụt ra lao về phía Thủ , tiếng kêu thất thần khiến anh hoảng hốt ngồi sụp xuống và sợ hãi đến gần đứng tim. Anh nín thở lấy lại bình tĩnh , đưa mắt nhìn quanh. Nơi đây từng ghi dấu những hẹn hò với Khuê , giờ này chỉ thấy rờn rợn không gian như lạc vào bãi tha ma. Thủ đặt tay lên ngực tự trấn an. Từ bờ ao sau nhà, tiếng ếch nhái đưa lại làm khung cảnh càng thêm náo nức.

Thủ thọc tay vào túi quần tìm hộp diêm , anh lấy một nắm rơm đốt lên trên hè rồi nhìn quanh. Vớ khúc nửa khô cháy giở châm mỗi làm thuốc . Ngay dưới chân anh, cái vớng cói sồn rách vẫn nằm sát bức vách. Chính trên cái vớng này dạo trước căng trong nhà , anh đã cùng Khuê nằm trêu mến bên nhau. Chả hiểu sao giờ này ai vứt ở đây ? Anh tự hỏi rồi cúi xuống cầm cái vớng lên , tức thì một làn gió buốt thổi ào tới , rồi tiếp theo là tiếng khóc náo ruột từ sau nhà vọng lại.

Từ lúc Thủ cầm cái vớng , anh như người bị thôi miên , hoàn toàn mất hết chủ động. Anh ngơ ngác , tay cầm cây đuốc , tay nắm cái vớng lững thững đi vòng ra khu vườn sau nhà như bị lôi cuốn bởi tiếng khóc náo ruột lúc nghe thật gần , lúc lại thật xa. Anh lại đứng nhìn xuống ao một lúc rồi quay về hiên trước cột cái vớng lên mái nhà.

Sáng hôm sau , ông Chánh đang ngồi uống trà một lúc thì có người đàn bà trong làng hốt hải chạy vào tìm. Ông mới từ nhà vợ bé trở về được mấy hôm nhưng chắc là sắp đi vì hai mẹ con bà Chánh công khai tỏ thái độ rất lạnh lùng đối với ông. Người đàn bà quăng cái cuốc trước thềm , mặt cắt ko con giọt máu , ấp úng thưa :

- Bầm cụ...kho..kho..kho rơm của cụ...có...có..người thất cổ chết ạ .

Bà Chánh đang ở trong buồng loáng thoáng nghe vội chạy lao ra. Từ ngày Khuê mất , bà vẫn giận chồng , ít khi nói chuyện , ít khi ngủ chung. Bà thẳng thốt hỏi người đàn bà :

- Chị nói cái gì ? Ai thất cổ ? Đàn ông hay đàn bà ?

Rồi bà Chánh cất tiếng gọi lớn :

- Cúc ơi...Cúc , có dưới nhà ko ?

Người đàn bà ú ớ phân trần ::

- Bẩm, con...con..nào có biết...là ai ạ ! Sáng nay con đi làm cỏ , ngang qua kho rơm nhà cụ , nom vào thì thấy có người treo cổ ngay ngoài hè, con...con..hãi quá , chạy vội về đây...tìm..hai..cụ ạ !

Ông Chánh cũng đặt cốc nước , đứng lên theo vợ và ngắt lời :

- Đàn ông hay đàn bà ?

- Bẩm....chắc đàn ông ạ.

Bà Chánh gắt :

- Sao lại chắc với không ? Đàn ông hay đàn bà thì phải biết chứ ?

Người đàn bà phân trần :

- Bẩm...con...con..có dám..lại gần đâu ạ , nhưng chắc là đàn ông.

11. Chương 11

Bà Chánh gắt :

- Sao lại chắc với không ? Đàn ông hay đàn bà thì phải biết chứ ?

Người đàn bà phân trần :

- Bẩm...con...con..có dám..lại gần đâu ạ , nhưng chắc là đàn ông.

Bà Chánh tạm thở phào mừng rỡ trong giây lát , từ hôm Khuê mất đi, bà chỉ có mình cái Cúc cho nên bà lo lắng chỉ sợ có chuyện gì chẳng lành thì bà đành chết theo. Người đàn bà ngồi bệt xuống thềm để thở , ông Chánh bước ra hè cất tiếng gọi :

- Sử , Sử ơi ! Lên tao bảo.

Ông quay sang nhìn bà vợ nét mặt nhợt nhạt và nói :

- Để tôi với thằng Sử chạy ra ngoài ấy xem sao.

Dứt lời , ông hỏi người đàn bà lần nữa cho chắc ăn :

- Có thật là có người treo cổ ko hay chỉ là nom gà hóa cuốc ?

Người đàn bà gật đầu quả quyết :

- Bẩm cụ Chánh cái xác lù lù như thế thì làm sao có thể nhìn nhầm được ạ ?

Từ dưới bếp Sử chạy lên vừa rào bước vừa gài nút áo , Cúc cũng chạy lên đứng bên mẹ. Bà Chánh nắm chặt cánh tay con gái biểu lộ sự ân cần của mình đối với Cúc. Ông Chánh quay vào lấy ba ton theo thói quen mỗi khi ra đường rồi ra lệnh cho Sử :

- Mày đi với tao.

Bà Chánh hết sức hoang mang trước cái tin quái lạ này , tại sao lại có người tìm đến kho rơm của bà để tự vẫn mà lại treo cổ đúng chỗ con gái bà đã chết trước đây. Bà nhớ lại hôm đám tang Khuê, ngoài dân làng kéo theo nườm nượp còn có các ông chức sắc trong toàn tổng giục nhau đến phân ưu. Họ chỉ biết tin Khuê tự tử chứ chưa biết Khuê chưa hoang phải tự tìm cái chết , cho nên ai cũng thương cảm cô gái bạc mệnh.

Trong đám người tiễn đưa , đáng chú ý hơn cả là con trai ông Lý Trưởng , từng thầm yêu trộm nhớ Khuê và từng được ông Chánh hứa nhận làm rể. Anh chàng này là người duy nhất trong làng được lên tỉnh học , chuẩn bị lấy bằng Thành Trung. Nghe tin Khuê chết , anh đạp xe về dự đám tang rồi ngồi thụp trên mô đất cao úp mặt khóc dưới trời mưa lất phất.

Bà Chánh tình cờ nom thấy , lòng se sắt khôn nguôi. Bà tự hỏi hay là cái người vừa treo cổ tử tử ngoài kho rơm của bà chính là cont rai ông Lý Trưởng chăng ? Bà nhìn theo chồng rào bước ra cổng bên cạnh Sử và người đàn bà lam lũ. Cúc giật cánh tay mẹ và hỏi :

- Chuyện gì thế hở mẹ ?

Bà Chánh thở dài nảo ruột :

- Lại có người thắt cổ chết ngoài kho rơm nhà mình ngay chỗ chị mày..

Cúc kinh hãi hỏi thêm :

- Ai thế hở mẹ ?

Bà Chánh quay vào :

- Tao cũng chưa biết là ai , bố mày chạy ra xem rồi.

Ngoài đường , người đàn bà vác cuốc leo đèo đi bên cạnh Sử luôn miệng kể lể như muốn tâng công với ông Chánh. Nhưng ông Chánh chớp mắt lo âu, ko nói lời nào. Con đường nhỏ thẳng tắp tàn tre chi chít hai bên đan vào nhau. Hôm nay có lẽ sẽ nắng to bởi lẽ sương sớm dày đặc , cách nhau mười bước ko nhìn rõ mặt người.

Đang đi , ông Chánh bỗng kêu lên một tiếng rồi đứng khựng lại. Trước mặt ông , trên khúc đường mờ mờ hơi sương , cách ông ko xa, có bóng người con gái đứng giữa đường như đang chờ ông. Ông mở to mắt nhìn và nhận ra Khuê , ông dụi mắt nhìn lại thì bóng mờ ấy lại biến đi. Ông thở mạnh và tiếp tục đi. Tới kho rơm , ông đang dợm bước vào, nhìn cái xác và kêu lên :

- Ối giời , hóa ra là thằng Thủ .

Ông quay vội đi, ko dám nhìn mặt người chết đã xám ngắt , và cái lưỡi lè ra một cách quái gở. Thủ treo cổ bằng chính cái vinger mà anh và Khuê thường nằm với nhau lúc mới hên hò. Ông Chánh bảo Sử tháo cái vinger xuống , hạ cái xác Thủ xuống , còn ông thì thử người nhớ đến con gái , lắc đầu nói một mình :

- Cái thằng phải gió này chui rúc ở đâu cả mấy tháng nay , bây giờ bỗng mò về đây để tử vắn.

Sử đang loay hoay tháo cái vinger để hạ xác Thủ xuống thì ông Chánh gơ tay ngăn lại :

- Hẩn khoan, hẩn khoan. Cứ để đấy , tao quên. Mày chạy đi báo Lý Trưởng đã để ông ấy đến làm biên bản. Làm biên bản xong, ông Lý sẽ cho người gọi mẹ thằng Thủ đến nhận xác con mà chôn. Mình ko việc gì phải mó tay vào.

Sử ngừng lại ngẫm nghĩ một chút rồi quay sang nói nhỏ với ông Chánh :

- Bẩm ông, con thì con thấy cô Khuê con linh thiêng lắm , cho nên cậu Thủ đã đăng lính để đi thật xa mà còn quay về chết bên cạnh cô con

Ông Chánh giờ này cũng tin như vậy nhưng ông bướng bỉnh ko bao giờ nói ra. Ông mừng vì thằng Thủ đã đền tội , ông ko cần phải ra tay nữa , ông nói lại :

- Mày chạy đi gọi ông Lý nhanh nhanh lên.

Dứt lời ông quay ra cổng , Sử lật đật chạy theo bên cạnh và nói vớt vát :

- Bẩm ông, chốc nữa người ta tháo xác cậu Thủ xuống , con xin phép ông con đem chôn bỏ cái vinger ông nhé. Cái vinger đó giết đến hai mạng người rồi đấy ông ạ.

Ông Chánh đang ưu tư nên gật đầu đáp cho qua chuyện :

- Ừ , đem chôn hoặc đốt đi chứ để làm gì.

Sau cái chết của Thủ , dân làng càng bàn tán dữ dội. Có người vốn ghét ông Chánh Tổng , nên nhân dịp này bình phẩm :

- Chả ai giàu ba họ, chả ai khó ba đời. Nhà lão Chánh đến ngày hết phúc rồi , quả là Giời có mắt.

12. Chương 12

Thủ chết rồi , Khuê vẫn tiếp tục hiện về. Đôi khi cả nhà chỉ linh cảm thấy chứ ko hề trông thấy thực sự. Bà Chánh sang ngủ hẩn bên Cúc , bỏ trống căn buồng bên kia. Ông Chánh có về thì cũng nằm một mình chứ bà ko chịu chung chăn chung gối với ông nữa. Cái chết của Thủ làm ông vui mừng lúc đầu nhưng càng ngày càng cảm thấy sợ. Thằng Sử nói đúng , Khuê sống khôn thác thiên , hồn còn phản phất ở dương gian chưa siêu thoát được. Mà ông thì tự ái , nhất định ko chịu rước thầy cúng , thầy pháp đến cầu siêu cho con. Thậm chí hễ bà Chánh hay Cúc nhắc đến việc Khuê hiện về , ông còn trợn mắt mắng át đi :

- Chỉ nói láo nói lếu. Tao gần 50 tuổi rồi , tao chưa có thấy ai chết mà hiện về cả.

Bà Chánh bực mình nói bóng gió :

- Tôi ko muốn tin thì cũng phải tin đây này. Tôi muốn con tôi yên gnhi chứ về làm gì , nhưng mà nó chết oan thì hồn chưa yên nghỉ được. Ông đọc Kiều , ko nhớ cái đoạn viếng mả Đạm Tiên hay sao ? Ông thử nghĩ mà xem tại sao thằng Thủ đi mất biệt cả mấy tháng , bỗng dưng mò về thất cổ ngay tại chỗ con mình chết ? Ai xui khiến nó chớ ? Ko phải là hồn cái Khuê hay sao ? Không phải là con tôi chết tức chết tươi hay sao ?

Ông Chánh muốn cãi thâm, nhưng bà Chánh đã vùng vằng bỏ đi chỗ khác. Ông biết con ông về chứ , nhưng đời nào ông thú nhận chuyện đó. Ông chán nản và lại bỏ sang nhà cô vợ trẻ. Mọi khi mỗi lần ông đi, bà Chánh cũng đều níu kéo hoặc hờn dỗi vì ghen tương nhưng bây giờ thì bà để mặc. Bà còn thương nhớ Khuê lắm cho nên ko muốn nhìn gương mặt ông chồng tàn ác. Ông sang ở nhà vợ lẽ được mấy hôm thì tự dưng lại thấy bồn chồn muốn về.

Mấy hôm nay ông bỗng nhớ lại lời ông thầy địa lý người tàu bảo ông sau khi tao ngộ xong ngoài cánh đồng làng , thầy địa lý nói :

- Sách có câu rằng : Đức năng thắng số , tiên sinh nên ăn chay cầu đạo, làm phúc phóng sinh, rộng tay bố thí để bớt đi cái hạn xấu ình. Cái thể đất của nhà tiên sinh nằm vào bãi địa , tôi sợ ko phát được đến đời thứ hai.

Lúc ấy ông Chánh chỉ cười. Ở vào địa vị ông , vừa giàu vừa oai, thế lực quen biết cả huyện lẫn tỉnh làm sao gọi là bãi nhiệm được ? Nhưng bây giờ thì ông linh cảm thấy thầy địa lý nói đúng , cái hung vận của ông bắt đầu xảy đến mà khởi đầu là cái chết của Khuê do sự khắc nghiệt của ông. Ông nằm bên cô vợ trẻ mà hình dung những bất trắc của tương lai và vì vậy mới được vài hôm ông lại thấp thỏm về nhà.

Đêm hôm đó trời mùa hè trong và thoáng mát , ông nằm một mình trong buồng. Bà Chánh nhất định chỉ có sang ngủ với con gái như thường lệ từ ngày Khuê mất mà ông Chánh thì cứ làm ra vẻ cứng cỏi bề ngoài , giả vờ ko tin chuyện hồn ma nên ông cố giữ nét bình thản cho vợ con nể. Trăng trung tuần vằng vặc xuyên qua cửa sổ , in một khoảng sáng rực phủ gần kín cái giường cấm lai của ông Chánh. Buồng ngủ của ông rộng lắm , ngoài cái giường lớn sát vách sau , còn có một khoảng trống kê hai cái tủ nặng chình chịch để ông giấu vàng bạc tiền của cùng những thứ văn tự nhà đất cùng những thứ giấy tờ tùy thân.

Khu vườn sau có đến mấy cây bưởi , mùa nở hoa đưa hương thơm ngào ngạt theo cửa sổ vào buồng. Ông nhớ lại lúc còn bé, Khuê thường lấy hoa bưởi xâu vào sợi chỉ rồi đeo trước ngực hoặc bỏ trong túi áo cánh. Mới nghĩ đến đứa con bạc mệnh , ông vội lắc đầu xua đi để đỡ bận tâm. Ông ngả đầu trên cái gối cao và cảm cái quạt giấy phe phẩy theo thói quen dù trời đang dịu mát .

Ở giữa buồng ngủ của ông, đối diện hai cái tủ đứng là bộ bàn ghế , trên đó lúc nào cũng có khay trà và cái đĩa bát thuộc loại đồ cổ đắt giá mà ông Lý Trưởng mua tặng hồi mới nhậm chức. Ngoài cùng tính từ cái giường ngủ là cái vơng điều căng ngang để buổi trưa ông Chánh nằm căng ngang đồ giấc ngủ . Ông xoay người , dùng hai thanh tre căng ngang hai đầu vơng rồi trải chiếc chiếu nhỏ lên trên trong rất tiện lợi và đẹp mắt. Ông Chánh ngồi dậy xoay người với tay để vận ngọn đèn dầu đặt trên cái đôn cây sát đầu giường rồi lại nằm xuống.

Bống có con mèo đen từ vườn sau lao vọt lên thành cửa sổ kêu thét lên một tiếng rồi đứng yên ở đó , đôi mắt xanh ngất đăm đăm nhìn ông. Ông Chánh giật mình , gấp vội cái quạt giấy và gơ lên đuổi nhưng con mèo gan lì, đứng yên như thách thức. Ánh mắt ma quái đến rợn người. ông phải ngồi hẳn lên , đập mạnh cái quạt hai ba lần , con mèo mới quay đầu nhảy vọt xuống kêu lên mấy tiếng ai oán và mất dần trong lùm cây xanh rậm. Giữa ánh trăng vàng vọt , ít có đêm nào sáng như đêm nay , ông Chánh thở mạnh và đặt bàn tay lên ngực rồi nhắm mắt lại. Ông thấy rõ tim mình vẫn còn đập thình thịch vì kinh hãi. Bống ông nghe xa xa từ phía cuối vườn có tiếng gọi mơ hồ , tuy vẫn nhận ra giọng Khuê nhưng âm vang sâu thẳm đến lạnh người :

- Bố ơi bố , về với con , về với con bố ơi...

Ông co rúm người thẳng thốt nhìn ra vườn , mắt ông trợn trừng , mồm há ra nhưng á khẩu ko kêu được. Dưới ánh trăng trong suốt , ông thấy con gái ông mặc bộ đồ trắng toát đứng khấp nép đằng xa dưới rặng tre dùng để làm hàng rào ngăn lãnh thổ nhà ông với nhà hàng xóm, bống đang tiếp tục gọi ông như thúc giục :

- Bố ơi bố , về với con.

Ông ko dám ngó ra vườn nữa , ông ngồi co rúm trên giường một lúc để trấn áp nỗi kinh sợ, toàn thân ông run rẩy và lạnh toát. Một lúc sau ko thấy tiếng gọi hồn nữa , ông mới đưa tay toan hạ liếp cửa sổ thì bống thấy một vệt đen khá lớn quét ngang giường ngủ như cái bóng râm của một người đi trên nền đất khi đi giữa ánh mặt trời. Cái bóng đen lướt nhanh qua người ông, từ từ in trên nền nhà và biến mất ở bức vách cuối vườn. Khi ngang qua người ông, mùi hoa bưởi toát ra thật nồng nàn. Ông hoang mang ngồi thêm một chút rồi lại nằm xuống.

Bống ông nghe tiếng vọng đưa kéo kẹt , ông giật thót người quay nhìn sang sừng sốt vì cái vọng trong buồng ông chỉ cách giường ông nằm chừng ba thước đang đong đưa như có người nằm trên đó. Ông run lập cập , ngồi thu mình trong góc giường mắt mở trừng trừng nhìn cái vọng vẫn lắc lư đều đặn và tiếng kêu kéo kẹt phát ra như có người khá nặng nề trì xuống. Tim ông gần nghẹt thở , ông lật đật bám lấy thành giường bước xuống , quơ tay vợ lấy cái ba ton dựng ngay ở cuối giường để tự vệ. Mắt vẫn lăm đăm nhìn về phía cái vọng, bàn tay ông run run nắm được cây gậy quen thuộc.

13. Chương 13

Khi đôi chân ông vừa chạm đất , nhìn lại qua cái ba ton rắn chắc bằng gỗ bọc sắt ở hai đầu bống mềm nhũn trong tay ông. Ông hốt hoảng nhìn lại thì đó chính là sợi dây thừng mà con gái ông đã dùng để tử tử. Ông hét lên, quăng sợi dây xuống như phản ứng của một người tình cờ chộp phải con rắn. Ông vừa hỗn hển thở vừa khom người vịn ngọn đèn lớn hơn. Nhìn lại thì ko thấy sợi dây thừng đâu nữa , chỉ có cây ba ton của ông vẫn nằm chờ vợ trên nền nhà. Cái vọng cũng đã ngừng lại , ko đong đưa , ko kéo kẹt nữa , tất cả đều trở lại im lặng như cũ. Tuy vậy ông dám nằm trong buồng , ông chạy lao ra cửa , băng ngang hàng hiên dài. Người giúp việc đều đã ngủ cả , bà Chánh và Cúc trong buồng đã tắt đèn im lìm. Ông đứng tần ngần một chút trước dãy nhà ngang rồi cất tiếng gọi :

- Sử ơi , còn thức ko ?

Ông gọi thêm hai ba tiếng nữa , Sử mới nghe thấy và lồm cồm ngồi dậy cầm quạt đi ra :

- Thưa , thưa ông gọi con.

Ông Chánh ko dấu được nét kinh sợ còn sót lại trong ánh mắt và qua nhịp thở , ông bảo :

- Mày, mày lên nhà ngủ với tao. Có sẵn cái vọng trên ấy.

Sử hiểu ra , tò mò hỏi lại :

- Chắc ông lại nằm mơ à ?

Ông Chánh đáp :

- Ủ , chả hiểu tại sao tối nay tao khó ngủ quá. Hể cứ chợp mắt là thấy toàn cái gì lung tung hết.

Vừa nói ông vừa bước đi, Sứ im lặng theo sau. Vào buồng , ông Chánh đảo mắt nhìn quanh rồi lên giường nằm . Đèn vẫn để sáng như lúc này. Ông chỉ cái vớng cho Sứ và bảo :

- Mày nằm đấy.

Sứ cúi xuống và cầm cái ba ton của ông Chánh dựng vào góc nhà. Ông Chánh nhìn theo, nhớ lại cái dây thừng và rùn mình. Sứ quay lại vớng và nhẹ nhàng nằm xuống , anh biết ông Chánh sợ nên cần có anh bên cạnh nhưng ông Chánh thì vẫn bướng bỉnh , cứ vẫn che giấu sự thật. Ông nhớ chiều hôm qua, lúc chị bếp pha nước cho ông tắm nhưng thấy dạo này thấy ông phờ phạc , chị đã đề nghị :

- Bẩm ông , con nói câu này, được thì ông để , ko được thì ông bỏ cho. Cô Khuê cổ vẫn hiện về đấy ạ . Bà với cô Cúc đều bảo với con như thế. Thôi thì ở đời có kiêng có lành ông ạ. Xin ông đón thầy về cúng kiến , làm ma chay cho cô ấy.

Ông Chánh xiêu lòng bùi ngùi đáp :

- Sao mày ko nói với bà mày ? Bà mày muốn làm gì thì làm chứ tao có cấm cản cái gì với bà mày đâu.

- Nếu thế thì vâng ạ , thế thì sáng mai con bẩm với bà ạ

Đêm nay nằm đây, chứng kiến cái bóng đen lướt sang giường và cái vớng ko người nằm mà vẫn đơng đưa và nhất là cây gậy cứng như thép biến thành sợi dây thừng. Ông Chánh thấy rõ mình phải thay đổi thái độ , ko chối bỏ sự thật được nữa. Ông tin rằng con ông chết tức tức tử do thằng Thủ gây nên , nhưng thằng Thủ chết luôn rồi , tại sao con ông vẫn hiện về. Ông nằm phân vân suy nghĩ , hồi hộp chờ đợi xem có điều gì lạ xảy ra cho Sứ trên cái vớng ko. Nhưng tuyệt nhiên mọi sự đều bình thường , ông hạ tấm liếp cửa sổ xuống mặc dầu ông vốn có cái thú ngắm trăng đêm mùa hạ.

Dù có Sứ bên cạnh nhưng hôm nay ông vẫn ko dám nhìn ra vườn. Những khóm lá đen thẫm ngoài kia lay động theo gió , ông tưởng tượng là những nơi ẩn của những hồn ma sẵn sàng lao vào quấy phá ông. Ông cài then cửa sổ , từ từ nằm xuống. Hơn một tiếng đồng hồ sau , ông ngủ thiếp đi, giấc ngủ bình an cho đến sáng.

Hôm sau ông Chánh thức giấc giữa lúc những tia sáng đầu ngày lọt qua liếp cửa sổ. Bao nhiêu hải hùng trong đêm đều tan biến hết , ông quay nhìn lại cái vớng và ko thấy Sứ còn nằm ở đó nữa. Anh đã dậy sớm , xuống bếp lo công việc thường lệ. Ông Chánh chống hết cửa lên, ngó nhanh ra vườn , những gốc cây quen thuộc hiện hoà như bao nhiêu năm nay đêm qua đã làm ông toát mồ hôi lạnh, giờ này chẳng có dấu hiệu gì lạ. Ông ra sân , xuống thẳng nhà ngang và gọi Sứ :

- Mày đi với tao, đi ngay bây giờ.

Sứ đang ăn khoai luộc , đứng dậy hỏi :

- Bẩm ông đi đâu ạ ?

Ông Chánh gắt :

- Tao bảo đi thì cứ đi, hỏi lòi thôi làm gì ?

Sứ phân trần :

- Bẩm ông...ông cho con biết để con mặc quần áo. Hôm nọ ông sai con sang gặp ông Lý , mà con mặc có mỗi cái quần đùi , ông Lý mắng con mãi.

Ông Chánh phát tay :

- Hôm nay ko phải mặc gì cả . Cứ đi tay ko được rồi , ra kho rơm. Áo với quần được rồi. Nhớ đem theo hộp diêm.

Nghe nhắc đến kho rơm Sứ đã thấy chùn chân, lại nghe ông Chánh bảo mang cả hộp diêm , anh càng kinh ngạc nhưng vốn sợ oai chủ , anh ko dám hỏi thêm.

Ông Chánh quay ra, Sử nhanh nhẹn cầm củ khoai ăn dở bước theo sau lưng ko nói lời nào.

Vẫn con đường xưa quen thuộc , hai bên tàn tre đan vào nhau còn ướt đẫm sương đêm. Ông Chánh đang đi , bỗng khựng lại trở mắt nhìn. Xa xa ở cuối đường , trong làn sương âm u khói phủ , ông vừa nhìn thấy bóng Khuê hiện ra, đứng thấp thoáng giống như lần trước. Ông cũng trầm tĩnh , ko nói gì với Sử. Nghĩ ko biết Sử có nhìn thấy như ông hay ko ? Với bất cứ ai, ông cũng cố tình phủ nhận chuyện ma quỷ , nhất là vì cái chuyện mặc cảm giết con của ông đè nặng trong lòng.

Tay nắm chặt cây ba ton, ông cây ba ton, ông mạnh dạn cầm đầu bước. Mấy phút sau ông ngẩng lên thì ko thấy cái bóng trắng ở cuối đường nữa.

Vài người nông dân ra đồng sớm ngơ ngác nhìn ông Chánh vì chưa bao giờ thấy ông dậy vào giờ này. Họ đứng nép sang bên đường , lễ phép kính cẩn nhường lối. Đến nơi , rẽ vào kho rơm , ông Chánh cũng bạo dạn đi trước nhưng Sử thì hơi khựng lại vì cái cảm giác rờn rợn ập đến thật nhanh. Chính là ở đây, trên cái thềm nhà kho này, tay anh đã tháo sợi dây thừng của chiếc vơng cói đỡ hai cái xác xuống rồi từ đó ,a nh ko dám bén mảng ra đây nữa. Thậm chí có hôm phải đi ngang, anh cũng ko dám nhìn vào. Cũng như bà Chánh , anh cũng tin chắc hồn của cô Khuê còn lưu lại chốn này để chờ đợi một cái gì đó.

Ông Chánh tiến vào sân, Sử bám theo bên cạnh. Ông dừng lại bên đồng rơm và bảo :

- Mày châm lửa đốt nhà cho tao.

Sử nhìn ông Chánh ngơ ngác , miệng há ra nhưng ko dám phát biểu thêm , ông Chánh giục :

- Nhanh lên ! Chờ gì nữa ?

Sử khỏ sở gãi đầu và áp ứng phân bày :

- Bẩm ông , đốt nhà thì dễ quá , nhưng con xin ông xét lại. nhà này còn trú nắng trú mưa được , sao ông lại đốt đi ạ ?

Ông Chánh bực mình tát cho Sử một cái rồi dần hộp diêm trong tay tiến lên thềm. Đêm qua ông nằm suy nghĩ và đưa ra kết luận rằng oan hồn con gái ông còn trú ngụ tại căn nhà kho rơm này. Đốt bỏ đi, nó sẽ ko còn nơi nương tựa để hiện về nữa.

14. Chương 14

Ông quơ nắm rơm khô chụm lại và châm lửa , rồi ông dùng cái môi lửa để bén lấy dí vào mái nhà. Thế là khoảnh khắc , ngọn lửa bùng lên phần phật. Khói bốc mù mịt vì mái nhà còn đọng hơi sương. Ông lùi xuống sân, Sử cũng ưu tư bước theo luôn , đứng xa xa nhìn ngọn lửa mỗi lúc một lớn hơn , lan xuống kèo cột và những vết liếp bằng phen tre.

Gió từ đâu kéo tới thổi lồng lộng đẩy ngọn lửa bốc lên cao và nổ lách tách như những trạn pháo liên thanh. Bỗng Sử giật mình kinh hãi quay sang nhìn ông Chánh bằng ánh mắt lạc thần , anh vừa nghe có tiếng khóc trong nhà vừa nổ , tiếng khóc nỉ non ai oán như có người bị thiêu sống , anh run lập cập hỏi ông Chánh :

- Bẩm ông, ông có nghe thấy gì ko ? Có người trong nhà phải ko ạ ?

Ông Chánh nghiêm mặt đáp :

Tao có nghe thấy gì đâu ? Hay là đêm qua, hay là đêm qua có đứa nào chun vào đây ngủ nhờ ?

Sử lắc đầu buồn rầu nói :

- Ko đâu ông ạ , cô Khuê con đây ! Con tin chắc như thế !

Sử muốn chạy vào nhưng lửa tràn ngập từ trên xuống dưới , anh đành đứng sang bên , ông Chánh bối rối bảo :

- Mày chỉ tin nhầm ! Thôi mày ở lại đây, khi nào cháy tàn rồi hẵng về

Sử chớp mắt nói :

- Ông nghe kỹ mà xem, tiếng khóc rõ mồn một. Tội cô con quá ông ơi.

Ông Chánh ko nói gì , Sử ưu tư nói :

- Bẩm ông, nhờ nó cháy lan sang mấy đồng rơm thì sao ạ ?

Ông Chánh khoát tay :

- Cho cháy hết đi, ko tiếc !

Ông vừa dứt lời thì trong đám lửa cháy phần phật trước mắt ông nghe văng vẳng có tiếng gọi của Khuê :

- Bố ơi về với con, về với con...bố ơi...!

Vẫn cái giọng nói mơ hồ ấy , mỗi lần ông nghe là mỗi lần ông kinh hoàng lạnh xương sống , mặt tái xanh , ông cố nhắc lại với Sử :

- Mày ở lại đây , tao phải về trước có việc.

Dứt lời ông bước nhanh ra đường , bắt gặp ở cổng vài người đứng thập thò nhìn vào bàn tán. Họ khoanh tay cúi chào và tránh lối cho ông đi. Ông cúi đầu dạo bước về nhà, tin chắc từ nay ko còn bị quấy rầy nữa. Ông đi thẳng ra bể nước bên hông nhà bấp mức nước rửa mặt , rửa tay rồi vào buồng thay quần áo vì hôm nay có hẹn đánh tổ tôm bên nhà ông phó Lý.

Từ khi ông Chánh phóng hỏa đốt tàn kho rơm , ông hồi hộp chờ đợi. Và quả nhiên ko còn thấy hồn ma con ông hiện về nữa. Một tháng , rồi hai tháng trôi qua, gia đình ông hoàn toàn bình lặng. Ông đã dám mon men ra vườn sau đứng ở dưới gốc mít . Ông cũng thản nhiên vào buồng ngủ một mình mà ko sợ hãi gì cả , ông gật gù cho rằng quyết định đốt nhà của mình thật là sáng suốt , giải quyết cho xong câu chuyện âm hồn làm khổ ông mấy tháng nay.

Cuộc sống trở lại bình thường , ông cho người đi gọi thợ đi mua vật liệu và bắt tay vào việc xây căn nhà cho bà vợ thứ ba trên khu đất đã đổ nền thật cao và chắc chắn. Chỉ vì cái chết của Khuê, công trình bị gián đoạn. Bây giờ là lúc ông có thể an tâm tiến hành , ông rủ bà vợ trẻ cùng với ông ra hiện trường nhìn thợ mộc , thợ nề bắt tay vào việc tạo dựng giang sơn mới.

Những người thợ chất phát ấy ngày ngày gặp nhau ko ngớt bàn tán cái chết của cô Khuê mà họ hết lòng thương cảm. Họ lại càng bàn tán nhiều hơn về cái chết của Thủ. Với bà Lưu , mẹ Thủ , với đa số dân làng và ngay cả ông Lý Trưởng đương nhiệm , Thủ ko hề tự tử. Họ cho rằng Thủ bị ông Chánh cùng người nhà treo cổ ngay tại chỗ cô Khuê để trừng phạt cái tội đã leo trèo của Thủ làm hại đời cô Khuê. Chỉ riêng gia đình ông Chánh thì biết chắc cái chết của Thủ là do sức mạnh huyền bí của hồn cô Khuê bên kia thế giới đưa đẩy. Nhưng mọi người đều nghĩ ngược lại , họ đoán chắc ông Chánh giết Thủ nhưng ko ai dám lên tiếng.

Mà có lên tiếng cũng vô ích bởi ông là người có rất nhiều thế lực và bởi phương thức điều tra thời ấy còn quá sơ sài. Dư luận nhầm lẫn cái chết của Thủ càng tạo thêm nhiều huyền thoại quyền lực cho ông Chánh nghĩa là ko còn ai trong làng dám nghĩ đến việc đụng chạm với ông nữa. Xưa kia ông đánh chết người phu xe, hôm nay ông gnanh nhiên treo cổ Thủ. Cả hai lần đều chẳng có cơ quan nào thẩm vấn , coi như ông thuộc loại bất khả xâm phạm rồi.

Ba tháng sau, cái nhà mới của ông Chánh đã hình thành. Chỉ còn chờ tô điểm trong ngoài cho tăng phần mỹ thuật. Ông hân hoan lắm , chiều chiều chấp tay sau đít đi tới đi lui quan sát. Bà vợ thứ ba cố gắng nấu nướng thật ngon để đền đáp sự chu đáo của ông và vì thế hầu như ông ở luôn bên đó. Ông ở lì đến nỗi chính bà vợ trẻ cũng cảm thấy áy náy và phải giục ông về , mà ông cũng đến lúc phải về vì Lý Trưởng cho người đến tìm mấy lần báo tin Quan Huyện sắp xuống địa phận thanh lý thuế má.

Buổi sáng hôm ấy , ông Chánh khệnh khạng xách ba ton ra thăm nhà mới rồi tạt vào nhà bà vợ thứ hai ngồi một lúc. Trong ba bà thì bà vợ thứ hai là thiệt thời nhất , ít khi ông Chánh ngó ngang tới bởi tính bà

hay ghen , mỗi lần ông đến chỉ nghe bà cằn nhằn trách móc. Tuổi bà mới ngoài bốn mươi , có với ông 4 cô con gái , chưa cô nào lấy chồng. Vừa thấy mặt ông, bà hờn dỗi bảo :

- Đi đâu mà biệt tăm cả mấy tháng ko về

Ông Chánh dựng ba ton vào cạnh bàn, tự rót ỉnh cốc nước trong ấm ủ và thở dài ra :

- Chuyện cái Khuê đã xong đâu , rồi lại cả cái thằng Thủ nữa. Cả mấy tháng nay tôi xấu hổ chả muốn vác mặt ra đường

Bà vợ ngồi xuống ghế , xoè cái quạt giấy phe phẩy cho chồng và đề nghị :

- Thế nghe bảo là ông mới đốt cái nhà kho hay là ông cho tôi miếng đất ấy vậy.

Ông Chánh đáp cho qua chuyện :

- Ờ , để tôi xem đã.

Ông uống cạn cốc nước trà rồi cầm ba ton đứng dậy ra hè , bà vợ thiết tha hỏi :

- Thế ko ở ăn cơm ư ?

- Tôi phải đi ngay bây giờ

Bà nhìn ông khấn khoản nhắc lại :

- Ông nhá , cho tôi với lại các con miếng đất ấy nhé. Chúng nó cứ than với tôi là bố chả có thương chúng nó.

Ông Chánh bước xuống sân và đáp :

- Để tôi tính lại đã xem

Bà vợ bước theo trì triết nói :

- Tính gì nữa mà tính. Bao nhiêu nhà cửa đất đai ông giao hết cho người ta , chả ngó ngang gì đến mẹ con tôi. Con nào thì chẳng là con , lũ nhà này là thiệt thòi nhất đấy. Chả có đứa nào mà dám kêu ca , tôi chưa mở mồm xin ông gì cả. Thôi thì lần này xin ông cái miếng đất ấy cho chúng nó trồng trọt để có đồng ra đồng vào đỡ dần tôi lúc tuổi già.

Ông Chánh gật đầu đồng ý :

- Ủ , thế thì tôi cho bà đấy.

Bà hai mừng rỡ tiễn chồng ra cổng. Chẳng phải ông mủi lòng về những lời kéo nài của bà mà chỉ vì sự nhớ ra đó là mảnh đất của oan hồn của Khuê và của Thủ từng treo cổ tự tử nên ông ko muốn giữ lại làm gì huống chi ông vừa xây cho bà vợ thứ ba căn nhà đồ sộ. Cho bà hai miếng đất này cũng là hợp lý rồi , bà hai cảm ơn rồi rút , đưa ông ra tận lề đường , ông già từ , ung dung quay về nhà vợ lớn. Ông đang nghĩ đến buổi lễ khánh thành ngôi nhà gạch mới , mở đại tiệc khoản đãi Quan nghiêm trọng tổng trong làng để người ta biểu quà đáp lễ.

15. Chương 15

Về đến nhà, bước vào sân, ông đã nghe tiếng khóc nức nở của bà vợ lớn làm ông giật mình tự hỏi chuyện gì nữa đây ? Cả mấy tháng nay hồn con gái ông an nghỉ bên kia thế giới. Sao bây giờ mẹ cái Khuê lại khóc là thế nào ? Ông bước nhanh lên hiên và gọi lớn :

- Chúng mày đâu cả rồi ? Thằng Sử đâu ?

Từ trong dãy nhà ngang, Sử tất tả chạy ra cúi đầu chào :

- Bẩm ông mới về ạ ?

Rồi từ trong bếp , từ vườn sau, hai người đàn bà giúp việc cũng bước nhanh về và kính cẩn nói :

- Ông mới về ạ !

Tiếng khóc trong buồng vẫn vọng ra , ông Chánh hỏi :

- Bà mày làm sao thế ?

Hai người đàn bà đưa mắt nhìn Sử , anh nhìn lại chị bếp , chị bếp nói :

- Bẩm ông , cô Cúc đi mất từ chiều hôm qua đến giờ. Tối cũng ko về ngủ , chúng con bỏ đi tìm khắp nơi mà ko thấy , hỏi thăm chả ai biết là cô ấy đi đâu ạ.

Ông đứng lặng người đứng nghe , ngày trước Khuê đã lầm lỡ chữa hoang đến nỗi mang họa , chả lẽ bây giờ lại đến lượt Cúc bỏ nhà theo trai ? Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí , ko lẽ nhà ông đến nỗi mặt vận sao ? Ông thốt nhớ đến lời tiên đoán của thầy địa lý mà rùn mình. Ông hỏi lại người làm :

- Thế đã đi tìm kỹ chưa ? Hỏi thăm những chỗ nào rồi ?

Chị bếp đáp :

- Bẩm ông tối hôm qua chúng con chia nhau đi tất cả mọi nhà quen, bây giờ lại sắp sửa đi nữa đây ạ.

Ông Chánh chợt nhớ đến cái hết của Thủ nên hỏi Sử :

- Mày có chạy ra ngoài kho rơm chưa ?

Chị bếp đáp thay Sử :

- Bẩm làm gì còn kho ơm ạ ? Cháy sạch còn nền đất , con có đi qua, chả thấy gì cả.

Bà Chánh từ trong buồng vừa bước ra vừa lau nước mắt , bà cắt ngang:

- Thôi, đứng đây mà bàn tán được cái gì ? Chia nhau đi tìm đi.

Ông Chánh ngẫm nghĩ rồi bảo :

- Thế tối hôm qua nó có ăn cơm nhà ko ?

Bà Chánh lắc đầu thăm nảo :

- Hôm qua tôi ở bên nhà phó Thông về , cứ ngỡ là nó nằm trong buồng. Đến khi dọn cơm , gọi nó ra ăn thì mới biết là nó ko có ở nhà. Chờ mãi mất mà ko thấy nó về , nó đi biệt luôn tới bây giờ.

Sử và hai chị người làm đi nhanh ra cổng , vừa đi vừa cất tiếng gọi :

- Cô Cúc ơi....

Còn lại mình bà Chánh với chồng , bà ngồi bệch xuống thềm nhà và khóc nức lên :

- Đi cả đêm ko về , tôi e là nó cóc huyện chẳng lành rồi ông ơi...

Ông Chánh cũng thở dài ngồi xuống bên vợ và nói để trấn an :

- Bà gần gũi nó , tôi hỏi bà , bà có thấy nó phải lòng thằng nào ko ? Tôi sợ nó trốn theo giai, nó phải lòng thằng nào đó thì bà cứ nói. Tôi sẽ thu xếp cho nó.

Bà Chánh gất :

- Nó thì có quen ai bao giờ ? Suốt ngày cứ ru rú ở trong nhà.

- Thì bà với tôi có bao giờ ngờ con Khuê mê thằng Thủ ? Cái gương tày trời còn sờ sờ ra đây.

Bà Chánh chán nản bỏ vào buồng nằm khóc. Khóc một lúc bà ngồi dậy lau mặt , vắt khăn và lấy nón ra đường đi tìm Cúc vì thấy cứ nằm khóc cũng chả ích gì

Buổi tối ba người làm và bà Chánh lần lượt trở về mang theo bộ mặt thất vọng. Mọi người tập trung trong dãy nhà ngang. Ông Chánh bảo :

- Con Cúc nó đi đâu cũng phải đi ngang qua sân , thế chúng mày mù cả hay sao mà ko nom thấy ?

Chị bếp khúm núm đáp thay cả bọn :

- Dạ bẩm , chúng con đều lo công việc trong bếp nên ko có để ý ạ .

Ông Chánh cầu nhàu chửi bâng quơ một lúc rồi vô buồng, ông ngồi vào bàn, kéo cái điều thuốc lào lại trước mặt rồi mở hộp thuốc lào rê một điều. Toan bật diêm thì ông nhận ra lọ thuốc độc ông bỏ quên trên cái kệ gỗ dựng sát với đồng rựu. Đúng ra cái thứ ấy phải luôn luôn giấu trong tủ , nhưng có lẽ hôm ấy ông lấy ra để hăm dọa bà Chánh và Khuê rồi ông quên cất ở chỗ cũ.

Ông nhớ lời thầy địa lý bảo ông :

- Các thầy thuốc bên Tàu thì giỏi về thuốc bổ mà còn giỏi về thuốc độc , là tại vì thời xưa vua chúa lúc nào cũng cần thuốc độc để giết những người trái ý mình. Thành ra các thầy Tàu chế ra những loại thuốc cực mạnh , chỉ uống vào vài giọt là ko sống được nữa.

Lọ thuốc của ông thầy bán cho ông Chánh ko có nhãn hiệu nhưng được dán mảnh giấy trắng và được đánh dấu bằng chữ X thật lớn để nhớ. Ông Chánh đứng dậy cầm chai thuốc độc bỏ vào tủ khóa lại cẩn thận rồi ông trở lại bàn châm lửa , rít hơi thuốc dài.

Bà Chánh bỏ cả bữa cơm tối hôm ấy , mấy lần bà đứng trước bàn thờ khấn vái rồi vào buồng con gái nằm trằn trọc suốt đêm , ông Chánh cũng ko ngủ được. Nằm một mình ông vừa nghĩ đến Cúc vừa rờn rợn nhớ lại cái lần Khuê hiện về ngay trong căn buồng ông đang nằm. Ông mon men sang nằm chung với vợ nhưng bà Chánh dứt khoát đuổi ông ra ngoài :

- Ông muốn nằm đây thì tôi sang buồng bên kia tôi nghỉ

Ông lủi thủi quay ra và tự nhiên giận ứ lên tới cổ vì cả hai đứa con gái đều ngu muội , làm bại hoại gia phong.

Sáng hôm sau chị bếp dậy sớm như thường lệ. Trời còn nhá nhem tối , chị ra giếng kéo nước nấu trà lá sen cho ông Chánh để lát nữa ông dậy thì có sẵn. Lúc thả cái gào xuống. Chị bếp giật mình thấy cái gào chạm phải vật gì trên mặt nước. Nghe cộp một tiếng khô khan. Chị cúi nhìn xuống nhưng trời còn tối ko trông rõ. Chị đứng sững một lúc rồi chợt nghĩ ra , hốt hoảng buông rơi cái gào và thét lên , đồng thời bỏ chạy vào dãy nhà ngang. Chị run lập cập , nói ko ra hơi :

- Anh Sử ơi, ối giời ơi anh Sử ơi, anh Sử ơi...

Sử đang ngồi hút thuốc lào tái mặt ngồi lại :

- Cái gì thế ? Cái gì mà chị cuống lên thế ?

Chị bếp vừa thở , vừa kéo cánh tay Sử :

- Anh...làm ơn ra xem hộ tôi cái gì...dưới giếng..Trời tối quá tôi nom ko rõ.

Sử lấy lại bình tĩnh cười khẩy :

- Trời tối chị ko nom rõ thì làm sao tôi nom rõ được. Mắt chị còn tinh hơn tôi mà.

Nói xong câu ấy , Sử tưởng chị bếp sẽ cười theo câu khôi hài của anh, nhưng rõ ràng mặt chị vẫn tái mét và hai bàn tay run rẩy lập cập. Sử đặt cái điều và sức nhớ ra vội đứng bật dậy , anh chạy lao vào bếp , đốt cây đuốc, tẩm dầu hôi rồi cầm ra giếng , anh giơ cây đuốc mở to mắt cúi xuống. Chỉ nhìn thoáng qua, anh đã biết ngay là anh đoán đúng , đó là xác người chết và cái xác ấy dĩ nhiên đã trương sưng lên. Sử thử người chết lạng mấy giây nhìn chị bếp. Chị bếp cũng đã đoán như anh cho nên đã òa lên khóc lớn.

Cúc ko ngã xuống giếng bởi cái giếng có thành gạch xây chung quanh cao cả bức. Người đứng kéo nước ko thể nào lộn cổ xuống được , huống chi cái gào kéo nước nhẹ tênh, chỉ lấy vừa đủ nước để đun một ấm trà. Cho nên ko có sức mạnh để nhào té xuống. Cả Sử và chị bếp đều biết là Cúc tự nhảy xuống tìm cái chết chứ ko phải là tai nạn.

16. Chương 16

Ông Chánh chợt nhớ đến cái hết của Thủ nên hỏi Sử :

- Mày có chạy ra ngoài kho rơm chưa ?

Chị bếp đáp thay Sử :

- Bẩm làm gì còn kho rơm ạ ? Cháy sạch còn nền đất , con có đi qua, chả thấy gì cả.

Bà Chánh từ trong buồng vừa bước ra vừa lau nước mắt , bà cắt ngang:

- Thôi, đứng đây mà bàn tán được cái gì ? Chia nhau đi tìm đi.

Ông Chánh ngấm ngấm rồi bảo :

- Thế tối hôm qua nó có ăn cơm nhà ko ?

Bà Chánh lắc đầu trầm nảo :

- Hôm qua tôi ở bên nhà phó Thông về , cứ ngỡ là nó nằm trong buồng. Đến khi dọn cơm , gọi nó ra ăn thì mới biết là nó ko có ở nhà. Chờ mãi mãi mà ko thấy nó về , nó đi biệt luôn tới bây giờ.

Sử và hai chị người làm đi nhanh ra cổng , vừa đi vừa cất tiếng gọi :

- Cô Cúc ơi....

Còn lại mình bà Chánh với chồng , bà ngồi bệch xuống thềm nhà và khóc nức lên :

- Đi cả đêm ko về , tôi e là nó cóc huyện chẳng lành rồi ông ơi...

Ông Chánh cũng thở dài ngồi xuống bên vợ và nói để trấn an :

- Bà gần gũi nó , tôi hỏi bà , bà có thấy nó phải lòng thằng nào ko ? Tôi sợ nó trốn theo giai, nó phải lòng thằng nào đó thì bà cứ nói. Tôi sẽ thu xếp cho nó.

Bà Chánh gất :

- Nó thì có quen ai bao giờ ? Suốt ngày cứ ru rú ở trong nhà.

- Thì bà với tôi có bao giờ ngờ con Khuê mê thằng Thủ ? Cái gương tà trời còn sờ sờ ra đấy.

Bà Chánh chán nản bỏ vào buồng nằm khóc. Khóc một lúc bà ngồi dậy lau mặt , vắt khăn và lấy nón ra đường đi tìm Cúc vì thấy cứ nằm khóc cũng chả ích gì

Buổi tối ba người làm và bà Chánh lần lượt trở về mang theo bộ mặt thất vọng. Mọi người tập trung trong dãy nhà ngang. Ông Chánh bảo :

- Con Cúc nó đi đâu cũng phải đi ngang qua sân , thế chúng mày mù cả hay sao mà ko nom thấy ?

Chị bếp khúm núm đáp thay cả bọn :

- Dạ bẩm , chúng con đều lo công việc trong bếp nên ko có để ý ạ .

Ông Chánh cầu nhau chửi bâng quơ một lúc rồi vô buồng, ông ngồi vào bàn, kéo cái điều thuốc lòi lại trước mặt rồi mở hộp thuốc lòi rề một điều. Toan bật diêm thì ông nhận ra lọ thuốc độc ông bỏ quên trên cái kệ gỗ dựng sát với đồng rựu. Đúng ra cái thứ ấy phải luôn luôn giấu trong tủ , nhưng có lẽ hôm ấy ông lấy ra để hăm dọa bà Chánh và Khuê rồi ông quên cất ở chỗ cũ.

Ông nhớ lời thầy địa lý bảo ông :

- Các thầy thuốc bên Tàu thì giỏi về thuốc bổ mà còn giỏi về thuốc độc , là tại vì thời xưa vua chúa lúc nào cũng cần thuốc độc để giết những người trái ý mình. Thành ra các thầy Tàu chế ra những loại thuốc cực mạnh , chỉ uống vào vài giọt là ko sống được nữa.

Lọ thuốc của ông thầy bán cho ông Chánh không có nhãn hiệu nhưng được dán mảnh giấy trắng và được đánh dấu bằng chữ X thật lớn để nhớ. Ông Chánh đứng dậy cầm chai thuốc độc bỏ vào tủ khóa lại cẩn thận rồi ông trở lại bàn châm lửa, rít hơi thuốc dài.

Bà Chánh bỏ cả bữa cơm tối hôm ấy, mấy lần bà đứng trước bàn thờ khấn vái rồi vào buồng con gái nằm trần trọc suốt đêm, ông Chánh cũng không ngủ được. Nằm một mình ông vừa nghĩ đến Cúc vừa rờn rợn nhớ lại cái lần Khuê hiện về ngay trong căn buồng ông đang nằm. Ông men men sang nằm chung với vợ nhưng bà Chánh dứt khoát đuổi ông ra ngoài :

- Ông muốn nằm đây thì tôi sang buồng bên kia tôi nghỉ

Ông lủi thủi quay ra và tự nhiên giận ứ lên tới cổ vì cả hai đứa con gái đều ngu muội, làm bại hoại gia phong.

Sáng hôm sau chị bếp dậy sớm như thường lệ. Trời còn nhá nhem tối, chị ra giếng kéo nước nấu trà lá sen cho ông Chánh để lát nữa ông dậy thì có sẵn. Lúc thả cái gào xuống. Chị bếp giật mình thấy cái gào chạm phải vật gì trên mặt nước. Nghe cộp một tiếng khô khan. Chị cúi nhìn xuống nhưng trời còn tối không trông rõ. Chị đứng sững một lúc rồi chợt nghĩ ra, hốt hoảng buông rơi cái gào và thét lên, đồng thời bỏ chạy vào dãy nhà ngang. Chị run lập cập, nói không ra hơi :

- Anh Sử ơi, ới gọi ới anh Sử ơi, anh Sử ơi...

Sử đang ngồi hút thuốc lao tái mặt ngồi lại :

- Cái gì thế ? Cái gì mà chị cuống lên thế ?

Chị bếp vừa thở, vừa kéo cánh tay Sử :

- Anh...làm ơn ra xem hộ tôi cái gì...dưới giếng..Trời tối quá tôi nom không rõ.

Sử lấy lại bình tĩnh cười khẩy :

- Trời tối chị không nom rõ thì làm sao tôi nom rõ được. Mắt chị còn tinh hơn tôi mà.

Nói xong câu ấy, Sử tưởng chị bếp sẽ cười theo câu khôi hài của anh, nhưng rõ ràng mặt chị vẫn tái mét và hai bàn tay run rẩy lập cập. Sử đặt cái điếu và sức nhớ ra vội đứng bật dậy, anh chạy lao vào bếp, đốt cây đuốc, tắm dầu hôi rồi cầm ra giếng, anh giơ cây đuốc mở to mắt cúi xuống. Chỉ nhìn thoáng qua, anh đã biết ngay là anh đoán đúng, đó là xác người chết và cái xác ấy dĩ nhiên đã trương sưng lên. Sử thử người chết lạnh mấy giây nhìn chị bếp. Chị bếp cũng đã đoán như anh cho nên đã òa lên khóc lớn.

Cúc không ngã xuống giếng bởi cái giếng có thành gạch xây chung quanh cao cả bức. Người đứng kéo nước không thể nào lộn cổ xuống được, huống chi cái gào kéo nước nhẹ tênh, chỉ lấy vừa đủ nước để đun một ấm trà. Cho nên không có sức mạnh để nhào té xuống. Cả Sử và chị bếp đều biết là Cúc tự nhảy xuống tìm cái chết chứ không phải là tai nạn.

Sử nói với chị bếp :

- Đừng báo cho ông bà biết vội. Để tôi xuống vớt xác lên đã

Chị bếp lắc đầu, lững thững đi vào nhà tức tức khóc lớn :

- Bà ơi...ông ơi...khổ thân cho ông bà quá...cô Cúc chết rồi...

Từ trong buồng, bà Chánh chạy lao ra, tóc chưa kịp vấn, bà kêu hãi hùng :

- Cái gì ? Mày nói cái gì ?

Chị bếp quay đầu chỉ tay ra bờ giếng và nức nở tiếp :

- Cô Cúc...cô Cúc...chết đuối...ở dưới giếng...bà ơi...chết lâu rồi...

Bà Chánh chỉ kịp nghe có bấy nhiêu đã ngã lăn ra nền gạch và không biết gì nữa. Chị bếp ngồi xuống bên cạnh, tiếp tục kêu gào trong khi Sử quả quyết lấy dây thừng thông xuống giếng để leo xuống vớt cô chủ lên. Ở buồng bên cạnh, ông Chánh nghe ồn ào cũng chạy nhanh ra, khi ông tới gần chị bếp ngẩng lên sùi kể :

- Ông ơi....cô Cúc tử tử rồi...chết dưới giếng từ hôm qua rồi...

Ông Chánh buộc miệng kêu lên:

- Ối Giời ơi , Giời hại nhà này rồi.

Ông nhìn vợ nằm bất động trên nền xi măng , nháo nhác chạy lao ra bờ giếng , mặt trắng bệch , hơi thở dồn dập. Sử vừa cột xong sợi dây thừng vào khúc cây khế bên cạnh và bắt đầu leo xuống. Ông Chánh quay sang nhìn phía cây mít , nơi hai đứa con ông thường ngồi chơi. Bây giờ cả hai đều đã về bên kia thế giới. Khá lâu, ông mới ngoái cổ lại chị bếp :

- Mày đỡ bà mày vào trong buồng , lấy lá trầu ong hơ lửa đánh gió cho bà mày tỉnh lại

17. Chương 17

Ông cố ý nhìn xuống lòng giếng rồi ngẩn ngơ thả bộ sân trước và ngồi phịch xuống thềm. Mặt trời vừa ló lên khỏi ngọn tre, chiếu những tia nắng đầu ngày trên khoảng sân gạch rộng thênh thang trước mặt ông. Tiếng chim hót rộn rã đón chào bình minh vang lên bên ông nhưng ông ko nghe thấy gì cả , chỉ có tiếng khóc tắt nghẹn của chị bếp lâu lâu nức lên từ trong buồng vọng ra như muốn nhắc ông cái ngày tàn của gia đình ông đúng như thầy địa lý đã tiên đoán.

- Bà ơi...bà tỉnh dậy bà ơi...cô Khuê ơi...cô Cúc ơi...bà thương hai cô hết lòng...mà sao hai cô nỡ rủ nhau mà đi...Giời xanh thăm thăm sao nỡ dày dạn bà tôi như thế này....bà ơi...bà tỉnh dậy bà ơi....

Chị bếp vừa đánh gió vừa kể lể. Ở với bà Chánh đã bao nhiêu năm , lần đầu tiên chị rùn mình chứng kiến cảnh tan tóe xảy ra dồn dập như dấu hiệu suy tàn của một gia đình vừa bước vào thời kỳ xuống dốc. Chị bếp tự dặn lòng là từ nay lúc nào cũng theo sát bên bà Chánh vì có thể bà sẽ tự tử chết theo hai con.

Từ sau cái chết của Cúc , bà Chánh hoàn toàn ko còn là người bình thường nữa. Bà khóc cười điên loạn , đi thoe thẩn , nói lảm nhảm một mình. Gặp người quen bà ko nhận ra và chính họ đôi khi cũng ko nhận ra bà. Dù đêm sáng trăng hay đêm tối trời , bà đều lần theo con đường quen thuộc ra tận nghĩa trang, ngồi bên mộ hai con chôn kế nhau. Tuy tâm thần bấn loạn nhưng bà vẫn có một định kiến trong đầu rằng chính chồng bà là thủ phạm gây nên mọi thảm cảnh trong gia đình ngày nay khởi đầu từ cái chết của Khuê.

Nông dân đi làm về sớm có khi bắt gặp bà Chánh nằm ngủ ngay tại nghĩa địa , áo quần rũ rượi và đầu tóc ướt đầm hơi sương. Nhiều hôm Sử và chị bếp phải chạy ra đưa bà về. Dân làng thường nghe bà lập đi lập lại một câu :

- Con ơi con, bố giết con chứ ko phải mẹ đâu. Con đừng oán mẹ con nhé , Khuê ơi Cúc ơi sao các con đi vội thế? ha ha...Ko chờ mẹ đi cùng vậy con.

Ai gặp bà cũng mũi lòng lắc đầu rơi lệ. Bà Lý Trưởng tình cờ thấy bà Chánh lang thang ngoài chợ , chạy lại ôm lấy hai vai và kêu lên :

- Bà Tổng ơi , sao mà ra nông nổi này ? Khổ thân bà quá.

Rồi bà Lý cấp tốc đi tìm thầy thuốc cho bà Chánh , họ thông cảm hoàn cảnh của bà hay nói đúng hơn là hoàn cảnh của những người đàn bà lấy chồng chung như bà. Ông Chánh từ khi lấy vợ thứ hai rồi thứ ba, có mấy khi về với bà đầu. Niềm vui của bà chỉ là hai đứa con, thế mà nay cả hai đứa đều chết tức tưởi , coi như tước đi cái lẽ sống của bà. Bà chưa tự vận là còn may đấy .

Về phần ông Chánh sau khi chôn Cúc , ông ra lệnh lấp bỏ ngay cái giếng vì ông sẽ cứ lẩn khuất như Khuê ở căn nhà kho. Chẳng những lấp , ông còn bắt sửa san bằng và lấy xi măng tráng lên, xóa hết dấu tích ngày trước. Thấy vợ mất trí , ông bảo chị bếp tìm thầy lang đến bắt mạch và hốt thuốc. Ông nói cho có lệ thôi chứ ông sang ở hẳn bên bà vợ thứ ba bởi cái nhà đồ sộ này đối với ông bây giờ là nơi ẩn náu của hồn ma hai đứa con , ông ko muốn nhắc đến nữa.

Sang sống với bà ba, ông vẫn tiến hành chuẩn bị bữa đại tiệc khánh thành căn nhà mới, ông sẽ dọn ra đó an hưởng tuổi già bên người vợ thua ông hơn hai mươi tuổi. Nhà có ba người giúp việc lâu năm là Sử, Nụ và Toán. Sử lo những công việc nặng và canh trộm, Nụ là chị bếp còn Toán là người giặt giũ và làm vườn. Ông Chánh để lại hai người hầu hạ cho bà Chánh, còn Toán thì sang hầu hạ cho bà thứ ba. Toán ngần ngại thưa với ông :

- Bẩm ông, bà lúc này ốm nặng ạ, đi một bước cũng phải có người theo kèm, ông cho con ở lại, ba đứa chúng con thay phiên săn sóc bà ạ.

Ông Chánh gạt đi :

- Bà mày ốm già vờ chứ có ốm thật đâu mà canh với giữ. Bà mày giận tao cho nên giữ trò chứ thầy lang bảo tao là có bệnh gì đâu.

Ba người làm đưa mắt nhìn nhau cố thầm lặng để khỏi phải lên tiếng phản đối. Ở với ông Chánh đã lâu, biết tính ông nghiêm khắc nhưng họ ko ngờ ông nhẫn tâm với bà Chánh như vậy, ông bảo Toán :

- Lấy quần áo đi với tao nhanh lên.

Chị Toán ko dám cãi, chị chạy lên nhà chào bà Chánh đang ngồi nói một mình trên thềm

- Bẩm bà, ông bảo con sang bên kia ở với ông ạ.

Bà Chánh cười :

- Cúc đấy à..Thôi thế con đi bình yên nhá, đến nơi thì con sai người về báo tin ẹ biết nhá.

Chị Toán nhìn bà Chánh rơm rớm nước mắt :

Bà..bà ở lại giữ gìn sức khỏe bà nhá..Hằng ngày con cầu Giới khấn Phật cho bà chóng khỏi bệnh.

18. Chương 18

Bà Chánh bỗng cười lên khanh khách rồi đứng dậy lững thững ra vườn sau. Chị Toán thở dài, xách cái túi vải theo ông Chánh về nhà bà ba.

Trời mưa mỗi lúc một lớn hơn, sấm chớp lập loè rền vang như giận dữ. Vừa tới cửa buồng, toan đưa tay đẩy cánh cửa thì ông Chánh bỗng rụt lại, giật mình lắng nghe. Trong buồng ngủ của ông thì chẳng có ai, bà Chánh thì đã từ lâu nằm bên buồng ngủ của các con. Tại sao có tiếng vọng đưa kéo kệt trong buồng ? Ông đứng một lúc rồi hỏi lớn :

- Đứa nào ở trong đấy ?

Không có tiếng trả lời, nhưng tiếng vọng bỗng dừng hẳn. Ông hồi hộp đẩy cánh cửa từ từ mở hé, tiếng bản lề lâu ngày khan rĩ kêu lên kèn kệt. Ông bèn đưa mắt nhìn vào, trong bóng tối mờ mờ, cái vọng vẫn còn đọng đưa chứng tỏ có người vừa nằm trên đó.

Ông chạy nhanh vào góc nhà, chỗ dựng cây ô và cây gậy nhưng chân ông vướng phải sợi dây gì làm ông té xấp xuống. Ông luống cuống mò mẫm gỡ ra. Một tia chớp chói lòa loè tia chớp rực rỡ xuyên qua cửa sổ làm ông nhận ra sợi dây thừng và chiếc vơng cối ở nhà kho cũ : sợi dây mà con ông đã thắt cổ và cái vơng mà Thủ đã tự vẫn.

Ông vừa hét vừa vùng vẫy tháo gỡ nhưng mớ dây dường như cố càng quấn chặt lấy chân ông. Ông cố bò ra cửa sổ, miệng kêu lên như tắt nghẹn :

- Sử ơi...Sử ơi lên cứu tao..Sử ơi...Có đứa nào ở dưới nhà ko ?...Lên ngay đây....

Nhưng tiếng kêu của ông lẫn trong tiếng mưa rào đập mạnh trên mái ngói và sấm chớp liên hồi ; Ông vẫy vùng một lúc lâu, hai chân mới thoát được mớ dây chằng chịt, ông choàng đứng dậy, ngẩng đầu chạy lao

ra ngoài nhưng vừa đến cửa thì cánh cửa vốn nặng chình chịch bị gió thổi mạnh đóng ập lại mà ông luống cuống cạy mãi ko ra.

Ông hốt hoảng quay đầu vào và càng hãi hùng hơn vì chợt nhìn thấy trên thành cửa sổ có hai người con gái mặc đồ trắng toát , ông nhận ra Khuê và Cúc : Tóc trắng dài ướt đẫm , da mặt tái xanh cùng cất tiếng gọi ông bằng thứ âm thanh sâu thẳm như từ cõi âm vọng về :

- Bố ơi...về với chúng con...Bố ơi...Về với chúng con....

Ông há mồm , mắt trợn trắng rồi té xuống bất tỉnh nhân sự.

Hôm sau chị bếp chờ mãi ko thấy ông ra ăn sáng mới lên gọi ông dậy. Chị sững sốt thấy ông nằm cứng đờ trên nền nhà , máu ứa ra từ miệng và hai lỗ mũi , da mặt thì đã biến thành màu đen sạm. Tay phải ông còn cầm chai thuốc độc của ông thầy Tàu đã vơi đi một nửa....

End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-nguoi-duoi-trang>